

تلفون نومبروسی : بتاوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلظه پنجشنبه بازاری صاعقیلر خاننده ۱۶

آیولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤلی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Αε' 'Αε' 'Αε' 'Αε' 'Αε'

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ

Γερμανικὸν πηδαλιοχούμενον κατὰ γαλλικῶν ἀεροπλάνων.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΚΑΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ

Ἐπίγνωσιν ζητεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὸν ζῆλον τῶν Χριστιανῶν, τὸν ὁποῖον δέον νὰ ἔχωσι πρὸς τὴν θρησκείαν αὐτῶν. Τὴν ἐπίγνωσιν θεωρεῖ ὡς στοιχείον πρώτης γραμμῆς διὰ τὴν ὑπαρξιν, τὴν διατήρησιν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς πίστεως.

Ὅντως αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ τάσεις, αἱ θεῖαι ὀρμαὶ, ἡ ἀφιέρωσις, ἡ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν θρησκείαν, πρὸς τὴν πίστιν, ἄνευ ἐπιγνώσεως ἀληθοῦς καὶ βεβαίας, ὅχι μόνον πύρουν νὰ εἶναι ὠφέλιμοι καὶ καρποφόροι, ἀλλ' ἀποβαίνουν πολλὰκις ἐλαττώματα, λυμκίνοντα καὶ τοὺς ἔχοντας καὶ τὴν περιστοιχοῦσαν αὐτοὺς κοινωνίαν.

Ἐλλείπει ἐπιγνώσεως τῆς ἱερᾶς διδασκαλίας τῆς πίστεως, γεννῶνται οὐχὶ σπανίως διαφοραὶ, αἰρέσεις, πλάναι, διενέξεις, σχίσματα. Ἐλλείπει ἐπιγνώσεως, τὸν ζῆλον διαδέχεται ὁ φανατισμὸς καὶ τὴν πίστιν ἡ δεισιδαιμονία. Ἐλλείπει ἐπιγνώσεως, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς φωτεινῆς ὁδοῦ ἐπέρχεται καὶ ἡ πλάνη ἀντικαθιστᾷ τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν ἐπίγνωσιν ταύτην ζητεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ τὸ πολῦτιμον τοῦτο στοιχείον τῆς πίστεως δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ ὁ χριστιανικὸς κόσμος παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἐτάχθησαν, ὅπως ἀνανεώσωσι τὸ πῦρ τῶν ἱερῶν βωμῶν του καὶ διαιωρίζωσι τὴν πίστιν τῶν πετέρων του.

Ὅταν λείψῃ ἡ ἐπίγνωσις ἐκ τῆς πίστεώς μας, τότε αὐτὴ μεταβάλλεται εἰς ἀνιαρὰν θρησκοληψίαν, ἀνίσχυρον νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς συγχρόνου ἐρεύνης καὶ τοῦ πνευματικοῦ τῆς σήμερον διονουχισμοῦ, ἔτι δὲ καταπίπτει, καταρρέουσα, τὴν ἀστάθειαν, τὴν ἀσθένειαν, τὴν κενότητα καταλείπουσα εἰς τὰς ψυχὰς.

Εἰς τὴν ἔλλειψιν τῆς ἐπιγνώσεως δέον ν' ἀποδοθῇ καὶ ὁ παρατηρούμενος μαρκασμὸς καὶ ἡ ἐξακριβουμένη ἀπροθυμία πρὸς τὸν ζῆλον τῆς πίστεως, φαινόμενα, αἵτινα σφαλέρως καὶ ὑπόλως ἀπεδίδοντο εἰς τὴν δῆθεν ἀνεπάρκειαν τῆς ἱερᾶς διδασκαλίας, ἐνῶ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ δικαία ποινὴ ἐκείνων, οἵτινες τὴν δεισιδαιμονίαν ὑπεκατέστησαν εἰς τὴν ἀληθῆ πίστιν.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΒΑΘΥΤΕΡΟΝ

— Ἠσχολήθητε πολὺ μὲ τὴν Μαριάμ-Ντουντοῦ, εἶναι δυνατόν νὰ σκεφθῇ ὁ ἀναγνώστης τῆς στήλης αὐτῆς, βλέπων, ὅτι καὶ πάλιν ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ τὰ μᾶγια τῆς.

Θὰ ἤμεθα τῆς γνώμης του καὶ θὰ ἤμεθα πλέον ἐκείνου εὐχαριστημένοι, ἂν δὲν μᾶς ἐδίδετο ἡ ἀφορμὴ αὐτὴ καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο ἐπεισόδιον, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς μίαν κοινωνικὴν πληγὴν, ἐν ἑλκῳ, τὸ ὁποῖον μὴ νομίσαιτε, ὅτι δὲν ἀριθμεῖται καὶ θύματα.

Ἐν πρώτοις ἡ Μαριάμ-Ντουντοῦ δὲν εἶναι ἡ μόνη μᾶγισσα. Κάθε συνοικία ἔχει καὶ τὴν ἰδικήν της, καὶ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν τῶν μαγισσῶν ἔχουν χαραχθῆ ζῶναι ἐπιρροῆς ἀνυπέβλητοι. Ἐκάστη οἰκογένεια εἶναι καὶ ὑποτέλης εἰς τὴν μάντιδα τῆς συνοικίας της, πληροῦναι ἐκάστοτε εἰς αὐτὴν τὸν φόρον τῆς ἀφελείας της.

Μὴ τὸ νομίσαιτε ὑπερβολὴν. Ἡ ἀφελεία καὶ ἡ εὐπιστία δὲν γνωρίζουσι ὅρια. Εἰσέρχεται καὶ κυριαρχεῖ τόσον εἰς τὰ μέγαρα, ὅσον καὶ τὰ χαμόσπιτα τῶν πτωχικῶν συνοικιῶν, ἀλλὰ, κατὰ προτίμησιν, ἐνδιατρίβει καὶ καλλισργεῖται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν γυναικῶν τῆς πρώτης νεότητος, εἰς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, αἵτινες, ἄνευ πνευματικῶν ἐφοδίων ἐπαρκῶν, χωρὶς βαθεῖα ἐρριζωμένην οἰκογενειακὴν ἀνατροφὴν, παραδίδονται ἐρμαῖον παραφόρων αἰσθημάτων καὶ ὄνειροπλήκτων πόθων.

Ἡ τάξις αὐτὴ δὲν εἶναι μικρά· ἀποτελεῖ πλειονότητα εἰς τὰς κοινωνίας καὶ πρὸς αὐτὴν καθ' ἐκάστην διαγκωνιζόμεθα εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ἐκ τῆς τάξεως ταύτης τῆς μεγάλης ἀντλοῦσιν αἱ μᾶγισσαι τὴν πελατεῖαν των.

Ἐχάθη ἐν κόσμῳ; δὲν ἐλήφθησαν εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ξηνητευμένον ἀδελφόν; ἐπαύθη τις ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του; εἰς τὴν μᾶγισσαν θὰ σπεύσουν καὶ ἀπὸ τῆς μαγίσσης τὰ μασσημένα καὶ ἀμφίγνωμα λόγια θὰ ἐξαρθῆσιν τὴν εὐρεσιν τοῦ κλέπτου, πληροφορίας διὰ τὸν ξηνητευμένον, τὰς ἐλπίδας διὰ τὴν ἐργασίαν.

Ἀλλὰ τὸ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ κυριολεκτικῶς ἡ μᾶγισσα, εἶναι ἡ καρδιά. Ἡ κόρη συνήνησε κάποιον. Μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐπιπολαίων διαχύσεων τοῦ αἰῶνος μας, ὁ κάποιος αὐτὸς τῆς ἐμειδίας, τὴν ἐκολλήκευσε, τῆς ἐπόλησεν αἰσθημάτων. Ἡ νεάνις, εἴτε διότι ἐπισέθη, εἴτε πάλιν διότι θέλει νὰ φανῇ ὡς τοιαύτη, τρεῖται εὐήκοον οὐς. Ἡ γνωριμία μετατρέπεται εἰς εἰδύλλιον καὶ τὸ εἰδύλλιον...

Ἐδῶ παρουσιάζεται ἡ μᾶγισσα. Ἐδῶ ἀρχίζει ὁ διπλοῦς αὐτῆς ῥόλος. Αὐτὴ θὰ βαυκαλήσῃ τὴν κόρην, αὐτὴ θὰ τῆς ψάλλῃ τὸ πλάνο τραγοῦδι τῶν ἐλπίδων, τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἡ καρδιά της, καὶ αὐτὴ θὰ τῆς δώσῃ τὴν τελευταίαν ἠθικὴν ὠθησιν πρὸς τὸ παράπτωμα, τὸ ὀλισθημα, τὸ αἰσχος.

Ἴδου τὸ ἀπώτερον ἔργον τῆς μάντιδος, Ἴδου ἡ βαθυτέρα ἀποψις τοῦ ζητήματος. Ἐξέρχεται πλέον τοῦτο τοῦ κύκλου τῆς ἀπλῆς ἀπατηλῆς μεροσκοπίας· δὲν εἶναι ζήτημα δύο γροσίων ἢ ἑνὸς μετρητιᾶ—μερικῶν μεγισσῶν ἢ consultation φθάνει ἕως εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο—ἀλλ' εἶναι ζήτημα ἠθικῆς, ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει τὸν κόπον νὰ μελετηθῇ, βαθυτέρον καὶ ἐπισταμένως.

Αἱ γυναῖκες αὐταί, αἱ ὁποῖαι εἶναι συνήθως κοινωνικὰ ἐκβράσματα θολῶν ζυμώσεων, αἱ γυναῖκες αὐταί, τῶν ὁποίων τὸ παρελθὸν εἶναι μυστηριώδες καὶ αἱ σχέσεις των σκανδλωδῶς ὑποπεῖ, ἂν ὅχι πάντοτε, ἀλλὰ πλειστάκις χρησιμεύουσιν ὡς προαγωγοὶ καὶ τὸ χαριτωμένον των ἐπιτήδευμα καλύπτουσιν ὑπὸ τὴν ἀθῶαν, τὴν παιγνιώδη ἐρευναν, τῆς τραγῆς μυαθίσκου καφῆ.

Εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν θ' ἀποταθῇ ὁ πλούσιος, ὁ λάγνος νεάνις, ὁ ὁποῖος ἔθεσε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κατάκτησιν τῆς νεαρᾶς, τῆς ἀφελοῦς κορασίδος, ἣτις φέρει ἀκόμη εἰς τὴν ψυχὴν τὸ αἰσθημα τῆς προστασίας τῆς παρθενικῆς αὐτῆς αἰδοῦς καὶ ἡ ὁποία τοῦ ἐναντιόναται ἀκόμη. Εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν θ' ἀποταθῇ ὁ πλούσιος αὐτὸς νεάνις καὶ μὲ δύο λόγια καὶ ὀλίγα ψυχία χρυσοῦ θὰ τῆς δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ποῖος ῥόλος τῆς ὑπολείπεται.

Τὰ λοιπὰ ἐπακολουθοῦν εὐχερῶς.

Μία φίλη τῆς νεάνιδος θὰ τῆς ἐξάρῃ τὸ μαντικὸν τάλαντον τῆς περιφήμου ἐκείνης γυναικὸς καὶ θὰ τὴν στρίβῃ εἰς ἐκείνην ὡσεὶ ὅπως τυχαίως. Ἡ νεάνις, οὐδὲν ὑποπετυμένη, δὲν θ' ἀρνηθῇ καὶ ἐκεῖ, ἐκπληκτος θ' ἀκούσῃ ἀπὸ τὴν μάντιδα ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐρωτὸς της, τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκείνου—ἀληθινὰ αὐτὴν τὴν φορὰν—τὰς ἡμέρας καὶ τὰς ὥρας τῶν συνεντεύξεων των καὶ πολλὰ ἄλλα, πολλὰ ἄλλα ἀκόμη.

Ἐννοεῖ, βεβαίως, ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ καφῆς πολὺ ὀλίγα ἐξ ὅλων αὐτῶν ἀπεκάλυπεν· ἀντὶ τοῦ καφῆ, ὠμίλησεν ἐγκαίρως ὁ ἄλλος, ὁ ἐνδιαφερόμενος.

Κατάπληκτος ἡ κόρη διὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν μυθαιτέρων αὐτῆς αἰσθημάτων, ἀποβλέπει πρὸς τὴν μάντιδα ὡς πρὸς σωτήρᾴα της.

— Καὶ τί θὰ γίνῃ; ἐρωτᾷ δειλὰ.

Ἡ ἀπάντησις εἶναι σχεδὸν σιερῶτερος:

— Κόρη μου, ὁ δικός σου σ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ μὴ γαλανομάτα θέλει νὰ τὸν πλέξῃ στὰ δίχτυα της· μ' ἕνα μετρητὶ σοῦ τὸν δένω καὶ σοῦ τὸν κᾶνον δικό σου παντοτεινά.

Τὸ μετρητὶ δίδεται. Ἡ κόρη ὑποβάλλεται εἰς μερικὰς διατυπώσεις, μεθ' ὃ ἀκούει τὸ παρηγόριον: — Τώρα πήγαίνε· εἶσαι δεμένη μαζί του παντοτεινά· ἀκολούθησέ τον καὶ θὰ εὐτυχῆσῃ!

Τὸ μυστήριον ἐτελειώσεν, ἡ παγὶς ἐπέτυχε, τὸ θῦμα ἐψοσεν ἀνύποπτον. Ὁ χρυσοῦς λύκος, βοηθούμενος ἀπὸ μίαν φλυτζαντζοῦ, ἐπέτυχε νὰ σαγηνεύσῃ τὸ θῦμά του. Ἡ κόρη καταλείπει τὴν πατρικὴν στέγην, τὴν πτωχὴν, ἀλλὰ τιμίαν, διὰ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τί; μὲ τὴν στέγην τοῦ χαμαιτυπείου, ὅπου ἡ σὰρξ ὀργιάζει, ὅπου τὸ αἰσχος μαίνεται, ὅπου ἡ γυνὴ πωλεῖται...

Ἴδου τὸ ἀθῶον ἔργον τῆς μάντιδος, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τόσον ἀγνά, τόσον πλάνη, τόσον ἡμερα, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὰς ἠθικὰς καταστροφὰς, εἰς τὰς καταβορβορώσεις.

Ἀλλὰ, καὶ ἂν τὸ ἔργον της δὲν ἐφθάνεν ἕως ἐκεῖ, πάλιν εἶναι λυπηρὸν εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν φώτων νὰ εὐρίσκονται ἀνθρώποι, οἵτινες νὰ δίδωσι πίστιν εἰς τὰ μηχανορραφήματα τῶν γυναικῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι οὔτε κᾶν πνευματώδη.

Κάποιος εἶπεν, ὅτι θὰ εὐρίσκονται πάντοτε ἡλίθιοι, διὰ νὰ τρέφουν τοὺς ὀλιγώτερον αὐτῶν ἡλίθιους. Καὶ τὴν γνώμην αὐτὴν ἐπιβεβαιώνει ἡ εὐμίθεια ὅλων τῶν Μαριάμ-Ντουντοῦδων καὶ τῶν ὁμοίων των.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Μόνον ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ δίδει, μετὰ τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐναντιότητας τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, τὴν ἀληθῆ ἀνακούφισιν καὶ τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν.

✧ Αἱ γυναῖκες ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ ἐννοῶσι τὰς περιποιήσεις εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

✧ Ἡ τέρψις δύναται νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῆς αὐταπάτης, ἀλλ' ἡ εὐτυχία μόνον ἐπὶ τῆς ἀληθείας.

✧ Διὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἀρσενὸς ἀπὸ τὸν κόσμον, πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀκούῃ ἀγογγύστως πολλὰ πράγματα ἀπὸ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὰ ἀγνοοῦσιν.

✧ Ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ αἰσθητικὴ παρακολουθοῦσιν ἡ μία τὴν ἄλλην· οἷα ἡ φιλολογία, τοιαῦτα καὶ τὰ ἡθῆ.

✧ Τὸ ὠραιότερον πρᾶγμα εἰς τὸν ὠραιότερον κόσμον: ἐν ὄνειρον. Τὸ χειρότερον τῶν πραγμάτων εἰς τὸν χειρότερον τῶν κόσμων: εἰς ἐφιάλτης.

ΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Πρό τής θυρίδος του Ένεχυροδανειστήριου, όπου δ' υπάλληλος εδέχετο τὰ διάφορα ἐνέχυρα, μερικά δοκιμασμένα ὑπὸ τῆς θλίψεως φυσιογνωμίας συνωθούτο.

Ὁ υπάλληλος ἀπαθῆς, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήταξεν ἐν ὠρολόγιον.

— Σαράντα γρόσια, ἐφώνησεν.

— Ἔστω, ἀπήντησε μία συνεσταλμένη καὶ χαμηλὴ ὡς ψίθυρος φωνή.

Οἱ εὐρισκόμενοι ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν. Εἶδον μίαν κόρην καταπόρφυρον καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸν ὑπολληλον τὰ σαράντα γρόσια, νὰ ὑπογράψῃ ἐν ἔγγραφον καὶ νὰ φεύγῃ.

Ὠνομάζετο Ἰωάννα. Ἡ κόρη ἀπὸ τὸ Ένεχυροδανειστήριον διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς κα ἤρχισε νὰ ἐργάζεται.

Εἰς τὸ μεγάλο αἰδηρόφρακτον θησαυροφυλάκιον τοῦ Ένεχυροδανειστήριου ἠκούετο ὁ ρυθμικὸς καὶ ποικίλος κρότος τῶν ὠρολόγιων, τὰ ὅποια εἶχον φθάσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Ἀ! ἐγὼ, ἔλεγε ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον, δὲν ἀνησυχῶ καθόλου. Ὁ κύριός μου μ' ἀφῆκεν ἐδῶ, διότι ἐξέχασε τὸν πορτομέ του εἰς τὸ νησί καὶ ὅσα ἄλλα χρήματα εἶχε τὰ ἐξώδευσε στὴν μπιραρία μὲ μιά πολὺ κομπὴ συντροφιά. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ πάρῃ.

— Τί ἐγωῖσμός! ἐπιθύρουν ἐν ἄλλο εἰς μίαν γωνίαν.

— Ἀγαπητέ μου, ἀπήντησε τρίτον, ὅλοι, ὅταν ἤλθαμεν ἐδῶ, τὰ ἴδια ἐλέγαμεν λόγια καὶ ὅλοι εἴχαμεν τὰς ἐλπίδας μας. Ὅμως... ἐπέρασαν ἡμέραι καὶ μῆνες καὶ μᾶς ἐξέχασαν οἱ κύριοί μας καὶ μᾶς ἐλησμόνησαν.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θησαυροφυλακίου, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ νεοφερμένα ὠρολόγια τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἠκούσθη μία φωνὴ ἀπὸ κομπὸν γυναικεῖον ὠρολόγιον:

— Ποῦ εὐρίσκομαι, κύριε;

— Πῶς; ἀπήντησε ἐν γειτονικὸν ἀνδρικὸν ὠρολόγιον, δὲν εἰξεύρετε; Εἰσθε γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ φερόμενη;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λοιπόν, ἐδῶ εἶναι ὁ « ρολογᾶς », ποῦ συνήθως μᾶς σφῆγουν — ἔτσι λένε οἱ κύριοί μας εἰς τοὺς φίλους των — ἀλλὰ πραγματικῶς ἐδῶ εἶναι τὸ Ένεχυροδανειστήριον. Ἐγὼ ἔρχομαι ἐδῶ κάθε εικοστὴν πέμπτην τοῦ μηνός. Ξεύρετε, δεσποινίς, ὁ κύριός μου, ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει νέος, εἶναι υπάλληλος καὶ ὀνομάζεται Ἰάκωβος. Πληρώνεται τακτικῶς εἰς τὰς τριάντα τοῦ μηνός, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ χρέμα εἶναι στρογγυλόν, ἐξοδεύεται πρὶν τελειώσῃ ὁ μῆνας καὶ τότε ἐγὼ ἔρχομαι ἐδῶ, διὰ νὰ τοῦ δώσω τὰ ἐξοδα τῶν πέντε ἡμερῶν, ποῦ ὑπολείπονται. Σεῖς πῶς ἤλθετε ἐδῶ;

— Σὰς εἶπον, ὅτι ἔρχομαι γιὰ πρώτη φορὰ. Ἐν τούτοις παρετήρησα, ὅτι ἡ κυρία μου — ἀνήκω σὲ μιά πολὺ καθὼς πρέπει κόρη, τὴν Ἰωάννα — τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἶχε χρηματικὰς στενοχωρίας. Ἡ κυρία μου ἐργάζεται, ἀλλ' ὑπάρχουν ἐποχαί, ὅπου ἡ ἐργασία σπανίζει. Ἦλθα λοιπὸν ἐδῶ, διὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσω.

— Καὶ ποῦ μένετε;

Τὸ γυναικεῖον ὠρολόγιον εἶπε μίαν διεύθυνσιν.

— Ἀλλὰ τότε, ἀπήντησε τὸ ἀνδρικόν, μένομεν εἰς τὸ ἴδιο μέρος. Περίεργον! πῶς νὰ μὴ γνωρίζωμεθα;

Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὰ ὠρολόγια ἐγνωρίσθησαν ἐπαρκῶς ἢ ὁμιλία των ἐξηκολούθησε τρυφερὰ, θαυματοποιή, ἤρεμος, ἕως οὗ αἱ μηχαναὶ των ἐξαντληθεῖσαι ἐσταμάτησαν.

Δεκοπέντε ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεφεν ἀργὰ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐξήτησε ν' ἀνάψῃ φῶς, ἀλλὰ παρετήρησεν, ὅτι δὲν εἶχε σπῆρα. Ἀναζητῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐφθασε πρὸ τοῦ παραθύρου του, ὅπου τὸν εἰλκυσε ἐν φῶς εἰς τὸ ἀντικρινὸν δωμάτιον. Ἐστρεψε καὶ εἶδε μίαν κόρην νὰ ἐργάζεται.

— Ἡ δυστυχῆς! ἐσκέφθη. Ἀλλ' αὐτὴ καταστρέφει τὴν ὑγεία τῆς μὲ τὴν δουλειὰ καὶ εἶναι τόσο ἀργὰ! διόμισυ μετὰ τὸ μεσονύκτιον! Τί κρῖμα νὰ περῶ ἢ νεότης μὲ οικονομικὰς στενοχωρίας!

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰάκωβος, ὅταν ἐξύπνησεν, ἐξήτησε νὰ ἰδῇ τί ὥρα εἶναι — τὸ ὠρολόγιόν του τὸ

εἶχε πάρει πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπὸ τὸ Ένεχυροδανειστήριον — ἀλλὰ παρετήρησεν, ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ τὸ κορδίσῃ. Ἐνεδύθη βιαστικῶς καὶ κατέβη, διὰ νὰ μάθῃ τί ὥρα εἶναι.

Παρὰ τὴν εἴσοδον συνήτησε μίαν νεαίδα.

— Μπᾶ! ἡ νεάνις τοῦ ἀντικρινοῦ μου δωματίου, ἐσκέφθη, καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Δεσποινίς, εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τί ὥρα εἶναι;... Ἐλησμόνησα νὰ κορδίσω τὸ ρολόγι μου.

Ἡ νεάνις, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὸ ὠρολόγιόν τῆς, τοῦ ἀπήντησεν:

— Εἶναι ἔνδεκα, κύριε, καὶ ἐφυγε μὲ γρήγορον βᾶδισμα.

Ὁ Ἰάκωβος ἐσκέφθη:

— Πολὺ παράξενη μοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ κόρη.

Ἡ συνάντησις ἀνευρόθη, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ὠφείλετο μόνον εἰς τὴν τύχην. Ὁ Ἰάκωβος παρεμόνευε τὴν ἔξοδον τῆς κόρης. Εἶχε κάμει μάλιστα καὶ τι πλεϊότερον ἀκόμη: Ἐξήτησε πληροφορίας περὶ αὐτῆς καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὀνομάζετο Ἰωάννα, ὅτι ἦτο τιμιωτάτη, καλοανατετραμμένη καὶ ἐργατικωτάτη κόρη ἔμαθεν ἀκόμη, ὅτι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὑπέφερεν οικονομικῶς.

Ἐκτοτε ὁ Ἰάκωβος συνεπάθησε τὴν κόρην καὶ ἐφῆρετο πρὸς αὐτὴν μὲ πολλὴν ἀβρότητα καὶ ἐπιφύλαξιν.

Ἐγνωρίσθησαν. Ὁ Ἰάκωβος ἐδάνειζεν εἰς τὴν Ἰωάνναν βιβλία καὶ ἐκείνη εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἐπεδιώρθωσε μερικὸς λαιμοδέτας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰάκωβος ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ φορέσῃ πλέον. Ἀλλ' οἱ σχέσεις των, καίτοι λεπτόταται, ἦσαν ὅμως πολὺ μεμετροημένα.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος ἐτόλμησε νὰ υπάγῃ εἰς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κόρης μὲ τὴν πρόφασιν νὰ δώσῃ ἐν βιβλίον καὶ νὰ λάβῃ ἕνα λαιμοδέτην. Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπέκρυψε τὴν στενοχωρίαν τῆς, ὅταν τὸν εἶδε. Τοῦ ὠμίλησε σχεδὸν ξηρῶς ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος ἐξεχύθη εἰς αἰτησὶν συγγνώμης καὶ οὐδεμίαν φράσιν ἢ κινήσιν τοῦ ἐπρόδιδεν ὑπόπτους σκοπούς, σχεδὸν μετενόησε διὰ τὸν τρόπον τῆς καὶ τὸν ἐκάλεσε νὰ καθήσῃ εἰς οὗ θὰ ἐτελείωνε τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ λαιμοδέτου.

Ὁ Ἰάκωβος ἐκάθησε καὶ ἐπῆρεν ἐν βιβλίον. Τὸ ἐφυλλομετροῦσε σιωπηλῶς.

Αἰφνης βλέπει ἀνόμεσα εἰς τὰς σελίδας του ἕνα κίτρινο ἐντυπο χαρτί. Τὸ εἶξευρε πολὺ καλὰ τὸ χαρτάκι ἐκεῖνο. Ἦτο ἀπόδειξις τοῦ Ένεχυροδανειστήριου δι' ἐν ὠρολόγιον ἔφερε καὶ τὴν ὑπογραφήν τῆς Ἰωάννας διὰ ποσὸν τεσσαράκοντα γροσίων.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπῆρε κρυφὰ τὸ χαρτάκι ἐκεῖνο καὶ τὸ ἔθεσε εἰς τὴν τσέπην του. Ἡ Ἰωάννα δὲν τὸν ἀντελήφθη ἔρραπτε τὸν λαιμοδέτην του.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Ἰάκωβος, ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπέθεσε εἰς τὸ τραπέζι του, παρὰ τὸ ἰδικόν του ὠρολόγιον, καὶ ἐν κομπὸν γυναικεῖον ὠρολόγιακι.

Ἐτριψε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἔπειτα ἀφῆκε τὸ δωμάτιόν του, ὑποτονθορίζων φαιδρὸν τινα σκοπὸν.

Μόλις ἔμειναν μόνα τὰ ὠρολόγια, ἠκούσθη ἡ ἐξῆς συνομιλία:

— Ἐξυπνήσατε;

— Μάλιστα, ἀλλὰ ποῖος εἰσθε;

— Πῶς; δὲν μ' ἐνθυμείσθε; Δὲν εἴχαμεν γνωρισθῆ εἰς τὸ κιβώτιον τοῦ Ένεχυροδανειστήριου;

— Ἀ! εἰσθε τὸ ὠρολόγιον τοῦ κυρίου Ἰακώβου;

— Ναί, καὶ ἰδοὺ σὰς ἐπαναβλέπω. Τὸ κατώρθωσα.

— Καὶ πῶς αὐτό;

— Ὁ κύριός μου εἶναι γνωστὸς μὲ τὴν κυρίαν σας, διὰ νὰ τῆς κάμῃ λοιπὸν ἐκπληξιν, σὰς ἐβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ, ποῦ ἦσθε σεῖς καὶ ἐγὼ προηγουμένως. Ξεύρω μάλιστα καὶ κᾶτι, τὸ ὅποιον ἔμαθα κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ κυρίου μου. Ξεύρετε, μὲ βάζει εἰς τὸ ἀριστερὸ θυλάκιον τοῦ γελέκου του. Λοιπόν, ξεύρω, ἔλεγα, ὅτι θὰ καλέσῃ τὴν κυρίαν σου εἰς γένμα εἰς ἐν ἐστιατόριον ἐξοχικόν...

— Σιωπήσατε! Σὰ ποιὰν νομίζετε, ὅτι ὁμιλεῖτε; Ξεύρετε, ὅτι ἡ κυρία μου εἶναι...

— Πολὺ ὠραία..., δὲν τὸ ἀγνοῶ!

— Κόλαξ!

— Ὅπως διόλου! Καὶ σὰς λέγω μάλιστα, ὅτι ἡ κυρία σας καὶ ὁ κύριός μου θὰ ἀπετέλουν ἐν θελατικὸν ζεύγος. Ἄς προσπαθῆσωμεν σεῖς καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς δεῖκνῶμεν τοῦ λοιποῦ ὥρας εὐτυχίας καὶ γαλήνης. Πρέπει νὰ προσπαθῆσωμεν καὶ νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν, ἀφοῦ ἡ ἐνωσίς των αὐτῆ εἶναι ἔργον τῆς γνωριμίας μας.

(Charles Talbère)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΚΟΜΒΟΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἡ Μαριὰμ-Ντουντοῦ ἢ ἡ φλυτζαντζοῦ, ὅπως τὴν ξεύρει ὅλη ἡ πόλις, πέρνει καὶ δίδει ἀπὸ ἡμερῶν εἰς τὴν σοβαρωτέραν στήλην τοῦ « Ἀσ' Όλα ».

Ἀπὸ τὴν στήλην αὐτήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν παρεδόθησαν εἰς τὴν ἀθανασίαν τόσαι καὶ τόσαι ἐνδιαφέρουσαι κοινωνικαὶ σελίδες, εὔρεν εὐκαιρίαν νὰ ξεγλυποτρῆσῃ καὶ ὁ περιεργος αὐτὸς θηλυκὸς τύπος, ὁ ὁποῖος μέσα εἰς τὸ καταπάτι τοῦ καφεῆ ἐνὸς ἐυτελοῦς φλυτζανιοῦ γυρεύει νὰ διαβάσῃ ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ἕως τῶρα νὰ διαβάσῃ, πιάστε ἀπὸ τὴν περὶ μοιρατζοῦ μὲ τὰ κουμιά καὶ τὰ χαρτιά, τὸ περὶ τῶν περιστεράκι, ποῦ βλέπει « τὸ μέλλον τῆς τύχης », καὶ ἐλάτε εἰς τὴν φημισμένην κυρίαν Δε-Τέμπ.

Μὰ, θὰ μοῦ πῆτε, μέσα εἰς μίαν πρωτεύουσαν, μὲ εἰκοστὸν αἰῶνα, μὲ ἐποχὴν ἀεροπλάνων καὶ ὑπερβρυχίων καὶ μὲ ἐφευρέσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ τεχνικὴν ἀναπνοὴν, μὲ τεχνικὴν θρέψιν καὶ μὲ λίπανσιν, ποῦ βγαίνει ἀπὸ ἕνα μικροῦτομο χημικὸ χημικὸν, ἔχει πέρασιν ἀκόμη τὸ φλυτζανάκι τῆς Μαριὰμ-Ντουντοῦς;

Πῶς ὄχι;

Καὶ γιατί τάχα νὰ μὴ πῶραδεχθῶμεν, ὅτι, παρ' ὅλην τὴν ἱλιγγιάδην κίνησιν τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὰ ἔμπροσ, αὐτὴ ἀρέσκειται, ἀν ὄχι ὀλοταχῶς, ἀρκετὰ ὅμως γοργὰ νὰ φεύγῃ καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω;

Βλέπετε, δὲν καταφεύγομεν εἰς οἰωνοσκοπούς τῆς ἐποχῆς τοῦ Τελεσίου, οὔτε συμβουλευόμεθα τὰ θύματα τῶν χρόνων τοῦ Κάλχαντος. Ἐν τούτοις δὲν ἀποκρούμεν τὴν φλυτζαντζοῦ, αὐτὴν, τῆς ὁποίας τὸ προγνωστικὸν παρ' ὀλίγον τὸν φιλτάτον κ. Μαρκουίζον νὰ μεταβάλλῃ εἰς ὑψηλόν, ὀλόασπρον, βαθύπλουτον καὶ ἐρωτευμένον στὰ γερά.

Θέλετε νὰ προχωρήσωμεν;

Ἄς πάρωμεν τὸ πάντοτε καὶ εἰς ὄλα σκανδαλωδῶς ἐπεμβαῖνον ὠραῖον φύλλον μας.

Μὴ μὲ κακίσετε, παρακαλῶ, ἀν καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν θίγῃ τὸ λεπτότατον ἔτερον ἡμισύ μας. Δὲν πταίω ἐγὼ πταίει αὐτό, αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὅποιον καὶ μόνον κυρίως ἐδώκε καὶ δίδει ζωὴν καὶ δύναμιν εἰς τὴν περίφημη Μαριὰμ-Ντουντοῦ.

Κάμετε ἕνα περίπατον εἰς εἰς τὸ νεόκτιστον μέλαθρον τῆς. Θὰ συναντήσετε ἕς αὐτὸ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ θηλυκοῦ, ἀπὸ τὸ χυδαῖον τῶν τριῶν γυναικῶν μέχρι τοῦ κυανοαίμου ντιστεγγέ, ἢ μὴ μὲ τὰς τριμμένα κουρέλλια τῆς καὶ ἡ ἄλλη μὲ τὸ μετᾶξί, τὸ βελουδο, τὸ ἀζούρ, τὸ τρανσπαρὰν καὶ τὰ πολύτιμα κοσμηματὰ τῆς, νὰ ἀλληλοσπρώχωνται ἐν πλήρει δημοκρατικῆ ἰσότητι, ποῖα πρώτη θὰ τρέξῃ, διὰ νὰ πρωτοδώσῃ τὸ δίγροσόν τῆς καὶ διὰ νὰ ἀκούσῃ πρώτη τὰ σοφὰ μαντεύματα τῆς κυρᾶς φλυτζαντζοῦς.

Ἄλλοτε ποτε ὑπῆρχε καὶ μὴ ἐπίσης διάσημος κομβολογῶν. Δὲν ξεύρω ἀν ὑπάρχη ἢ ἀν ἀπὸ τὰς αἰωνίους μονὰς ἐξακολουθῆ ἀκόμη νὰ τραβᾷ τὸν γινάκ τῆς διὰ τὴν ἐλαφράδα τοῦ μυαλοῦ τῶν ἀπειρών θηλυκῶν πελατῶν τῆς.

Αὐτὰ ὅλα τὰ περίφημα στοιχεῖα τῆς πόλεός μας χρόνια καὶ χρόνια τῶρα προβλέπον τὸ μέλλον τῆς τύχης πάντων καὶ πασῶν, μὲ ὑποσχέσεις χρυσῶν ἐλπίδων καὶ ἀποκτήσεις πολυζωίας μακροβίου καὶ πλοῦτου τοῦ Κροίσου. Καὶ ὅμως, οἱ λαμβάνοντες τὰς χρυσᾶς αὐτὰς προφητείας, ἀν δὲν κατανήσουν ἕς τὸ χειρότερον, οὔτε κατὰ τρίχα ἀλλάζουν ζωὴν. Ἐνῶ ἡ Μαριὰμ, ἡ κομβολογῶν καὶ συντροφία;

Αὐταὶ ἦσαν καὶ ἦσαν μαζεύουν δίγροσα, διὰ νὰ κτίζον τὰ παλατάκια τους, μέσα ἀπὸ τὰ ὅποια βλέπουν τὸν κόσμον τῆς προόδου τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος νὰ τρέχῃ νὰ καταθέσῃ τὸν σεβασμὸν του εἰς πρόσωπα καὶ πράγματα, ποῦ μυρίζουν ἀναχρονισμόν, παλαιοντολογία, πανάρχαιον κόσμον.

Τί περίεργα, μὰ τὴν ἀλήθεια, πράγματα! j

Ἄς...

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΛΗΓΑΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Η ΜΥΙΑ

Δέν είναι μόνον τὰ λουλούδια, ἡ εὐμορφιά, τὰ μύρα καὶ ἡ ἄλλη ἀφάνταστος χάρις, τὴν ὁποίαν μᾶς χαρίζει ἡ μαγευμένη ἀνοιξίς καὶ τὸ καλοκαίρι. Ἔχουν καὶ αὐτὰ τὰ ἀνάποδα καὶ τὰ ἀκάτανότητά τους, μὲ τὰ ὁποῖα ἀναγκάζεται κανεὶς καμμιά φορὰ νὰ στελλῃ ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἦλθαν καὶ τὴν χαριτωμένην ἀνοιξίαν καὶ τὰ καλά της.

Ἐξαφνα, τί ἔχετε νὰ εἰπῆτε διὰ τὰ ἀνυπότακτα καὶ ἐνοχλητικὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα προλαμβάνουν τὴν ἀφύπνισιν κάθε ἀνοιξιᾶτικῆς εὐμορφιάς καὶ εἰς δισεκατομμύρια καὶ τρισεκατομμύρια καὶ ὑπὸ μορφὴν κόρυζας, κουνουπιού, ψύλλου ἢ μυίας σᾶς βασανίζουν σὺν τοῖς χειροτέροις ἱεροξεσταστὰς τοῦ Τουρκομαδάδα ἡμέραν καὶ νύκτα, εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ εἰς κάθε στιγμὴν;

Καὶ πρὸ πάντων ἡ μυία!

— Σκοτώνετε τὴν.

Ἢ ὦ! δι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη. Κοινοὶ ἄνθρωποι, κορυφαὶ ἐπιστημόνων καὶ οἱ φανατικώτεροι ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ ζωοφίλων δὲν ἔχουν οὔτε ἴχνος εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν μυίαν. Τὴν καταδικάζουσιν πέρα ὡς πέρα καὶ, γραπτῶς ἢ προφορικῶς, μὲ εἰδικὰ συγγράμματα καὶ σοβαρὰ κηρύγματα, φωνάζουσιν: «σκοτώνετε τὴν μυίαν μόλις ἐπισκεφθῇ τὴν κατοικίαν σας, ἂν δὲν θέλετε νὰ ἔχετε κονεὰ σας κάθε ἐπιδημίαν ἢ ἄλλην οἰανδῆποτε ἀπαισίαν ἀσθένειαν.»

Καὶ ζῆ μὲν ὀλίγας ἡμέρας πλησίον μας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ γεννοβολῆσῃ τὰ ἀμέτρητα μακρουλά μικοσκοπικὰ αὐγά της, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς φιλοδορήσῃ τόσας μυίας, ὅσος σχεδὸν εἶναι ὁ πληθυσμὸς ὅλης τῆς γῆς.

Θὰ μᾶς παρουσιασθῇ κατ' ἀρχὰς ὡς μικροσκοπικὸν σκουληκάκι, μετ' ὀλίγον ὡς μικρὴ μυίτσα καὶ ἔπειτα ὡς μεγάλῃ τοιαύτῃ, μὲ ὅλα τὰ ἐνοχλητικὰ της ἰδιότητά καὶ τὰ ἐνοχλητικώτατα βρομβίζοντα περυσυδάνια της. Θὰ πετάξῃ ἀδιάκριτα πικροῦ, εἰς τὰ ὠραιότερα, τὰ γλυκύτερα πράγματα, θὰ τσιμπήσῃ τὴν ἀφρόπλαστη σάρκα τῆς δασποινίδος ἢ τῆς κυρίας, θὰ δοκιμάσῃ ὅλα τὰ γλυκὰ, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ εἰς τοὺς βρώμικους καὶ δυσωδίας, κάθε, τέλος, ἐπικίνδυνον ἀποκροστικὴν πληγὴν.

— Ἡ ζωὴ της θάνατός μας.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

Ἄλλοιμονον! θὰ ἐπανέλθῃ πλησίον μας, διὰ νὰ καθήσῃ ἐπάνω μας, εἰς τὰ ἐπιπλα, τὰ φαγητά, τὰ παιδιὰ μας καὶ νὰ μᾶς φιλοδορήσῃ μωσαϊκὸν ἀπὸ τὴν κόπρον της, νὰ μᾶς δώσῃ πόνους, ἐμέτους, τὴν δυσεντερίαν, τὴν χολέραν, τὸν τυφοειδῆ πυρετόν, τὸν ἀνθρακὰ καὶ χίλια δύο ἄλλα θανατηφόρα νοσήματα, τὰ μικρόβια τῶν ὁποίων ἔχουν φωνηθῆσθαι σὺν τῷ μικρῷ σῶμά της.

Ἀπὸ τὰ τέσσαρα εἶδη τῆς μυίας ἡ γονιμώτερα εἶναι ἡ κοινὴ μυία, ἐπικινδυνώτερα ἡ χρυσομυία καὶ ἐνοχλητικώτερα ἡ ἀλογόμυια ἢ οἰστρός.

Εἰς τὸ πέρυσιν ἐν Στοκχόλμῃ συγκροτηθὲν ὑγειονομικὸν συνέδριον ὅλοι οἱ συνελθόντες ἐκεῖ ἐπιστήμονες συνεφώνησαν, ὅτι φιλόξενος τόπος διὰ τὴν μυίαν δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ. Ἡ καταδίωξις της, προσέθηκον, εἶναι ἔργον φιλανθρωπίας, εἶναι ὑψίστον καθήκον. Καὶ ὅπως ἀπὸ ἐκείνην τίποτε δὲν διαφεύγει καὶ ὅλα τὰ παρακολουθεῖ καὶ τὰ ἐνοχλεῖ, οὕτω καὶ δι' αὐτὴν ἡ καταδίωξις πρέπει νὰ εἶναι κοινόν, κοινώτατον καθήκον, νόμος πρώτιστος καὶ ἀπαράβατος.

— Μερικοὶ ἀριθμοί.

Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διαφύγῃ τίποτε τὰ πολλὰ της μάτια, ἀφοῦ εἰς δύο μεγάλα ἐξ αὐτῶν, κατὰ μικροσκοπικὴν παρατήρησιν, ἀπεδείχθη, ὅτι ὑπάρχουν διακόσιαι ἀγανακλαστικαὶ ἔδραι, αἱ ὁποῖαι τὴν κάμουν νὰ βλέπῃ παντοῦ καὶ πάντοτε;

Εἰς διάστημα εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὠαρίων τῆς μυίας θὰ μεταβληθῶν εἰς

μικροὺς σκώληκας ἢ νύμφας, εἰς χρυσαλίδας καὶ, τέλος, εἰς τελείας μυίας, αἱ ὁποῖαι μόνον προορισμὸν τοὺς ἔχουν νὰ φάγουν, νὰ λουσθῶν καὶ νὰ γεννήσουν. Κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τριπλοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ τῆς σκορπίζει τὴν βρώμικαν, κάθε εἶδους ἀσθένειαν καὶ, τέλος, τὸν θάνατον.

Διὰ ν' ἀποδειχθῇ δὲ τὸ τρομακτικὸν τῆς μεταδόσεως τῶν μικροβίων ἐκ τῶν μυιῶν, ἀκούσατε τὸ σχετικὸν πείραμα, τὸ ὁποῖον ἐγένεον εἰς τὸ ἀνωτέρω ὑγειονομικὸν συνέδριον. Ἀφῆκαν μυίαν μέσα εἰς παρασκευάσμα ἀπὸ βακτηρίδια τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἡ μυία ἀφῆθη εἰς καθαρὰν πλάκα, ξεύρετε τί ἐσκόρπισε κατόπιν της εἰς ὀλίγιστον ἐπὶ τῆς πλακὸς διάστημα; Τριάκοντα χιλιάδας μικρόβια τοῦ τύπου, ἔτοιμα νὰ προσβάλουν ἀθῶν καὶ ἀνυπόπτα θύματα.

Φαντασθῆτε τώρα ἂν ἡ χαριτωμένη αὐτὴ μυία ἐπέτα ἐπάνω σας ἢ ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τὸ γάλα καὶ τὰς ἄλλας τροφάς σας ἢ γενικῶς ἂν εἶχατε τὸ αὐτῆς κατὰ τὴν μείνην, ἔστω καὶ δι' ὀλίγην ὥραν, εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

Καὶ εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἐπιστημονικὸν παρασκευάσμα, διὰ νὰ βεβαιωθῇ κανεὶς διὰ τὸ κακὸν καὶ τὴν καταστροφὴν, τὴν ὁποίαν τὸ κατηραμένον αὐτὸ περυσυδάνιον σκορπίζει, ὅπου σταθῇ καὶ ὅπου εὐρεθῇ; Τί ἄλλο, παρὰ ἀπὸ τὸ ἀπαισίον αὐτὸ ἔργον κάμνει κατ' ὄλην τὴν ὀλιγοήμερον ζωὴν του;

— Διόκητης τῶν παιδιῶν.

Τὸ ὑγειονομικὸν συνέδριον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρωμεν ἀνωτέρω, παρετήρησε συνάμα, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν δυσεντερικῶν πιθήσεων τῶν μικρῶν παιδιῶν κατὰ τὸ καλοκαίρι, αἰτίαν ἔχουν τὴν μυίαν, ἢ ὁποῖα εἰς τὰ παιδάκια μεταδίδει τὸ φοβερὸν κακόν. Αἱ μητέρες λοιπὸν δὲν ἔχουν, πρὸ νὰ προσέχουν πολὺ διὰ τοῦτο.

Δὲν εἶναι πολλοὶ οἱ γνωστοὶ τρόποι, μὲ τοὺς ὁποῖους συλλαμβάνονται καὶ καταστρέφονται αἱ μυΐαι. Ὁ καλλίτερος ἐξ ὅλων εἶναι ἡ καθαριότης. Ὅταν ἡ κατοικία μας καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς εἶναι καθαρά, ἡ μυία δὲν εὐρίσκει στέδιον ἐναρξίας. Ἀπαράρτητον εἶναι συνάμα νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι καθαροί. Εἶναι, ἄλλως τε, ἀποδεδειγμένον, ὅτι μεταξὺ δύο συγκαθημένων εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἡ μυία περισσότερον ἐνοχλεῖ τὸν τυχόν ἀκάθαρτον ἐξ αὐτῶν.

— Μόνον μὲ τὴν καθαριότητα.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης τὸ καλοκαίρι ἐπιβίλλεται αἱ οἰκίαι καὶ τὰ κατεστημένα ἐσωτερικῶς νὰ βίβωνται μὲ κνίσιμα βαθῆος κωνοῦ χρωμάτος, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ, ὅτι τὸ χρωμα τοῦτο δὲν τὸ πλησιάζουσιν αἱ μυΐαι. Εἰς τὰ ἰδικὰ μας τὰ μέρη τὸ βαθὺ κωνοῦν χρωμα τοῦ κωνιάματος δὲν εἶναι τίποτε ἀσύνθητος, ἀλλὰ δὲν ἔχει παρατηρηθῇ, ἂν αἱ μυΐαι τοῦ τόπου μας συμμορφώνωνται μὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐπιστημονικῆς ταύτης διατάξεως. Ὅπως δὴ ποτε, μαζὴ μὲ τὰ γνωστὰ χαρτιά «ταγκλοφόρ» καὶ τὰς ἄλλας μὲ μπουκίλια, μὲ σπιτυνάδα καὶ ζάχαρη μυσαγίνας, δὲν θὰ εἶναι ἄσχημον νὰ δοκιμασθῇ καὶ τὸ κνίσιμα. Διατρέχουσιν, ἄλλως τε, τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ βασιλεία τῶν ἐνοχλήσεων πάσης μυίας εἶναι εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἐντάσεως τῆς.

Ἄς μὴ λησμονώμεν ὅμως, ὅτι τὸ πρώτιστον ὅλων εἶναι ἡ καθαριότης καὶ ἀκόμη καλλίτερον ἡ διὰ παντός τῶν κατεδίωξις καὶ ἐξόντωσις τοῦ κακίστου αὐτοῦ ἐντόμου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τίποτε ἄλλο ἀπὸ βρώμικαν καὶ θάνατον δὲν ἔχει νὰ περιμεινῇ κανεὶς.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἀφρόπλαστη νεράιδα 'ς τ' ἀερογιάλι
κάθεται μόνη κ' ἔχει βυθισμένη
μέσα 'ς τῆς θάλασσας τὴν ἄγρια ζάλη
τὴ σκέψι της... σκυφτὴ... συλλογισμένη.

Ζυγόνω, στρέφ' ἐκείνη εἰς τὸ βῆμα.

— Πές μου, τῆς λέγω, τί ζητᾷς; Ἐστάθη
καὶ βλέποντας τὸ ἄγριο τὸ κύμα,

— Τὴν Εὐτυχία, λέγει, κ' ἐχάθη.

Γ. Α. Κλεώπας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΔΥΝΑΜΕΘΑ ΝΑ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΩΜΕΝ ΤΟ ΓΗΡΑΣ;

Ἄν ὑπάρχῃ κακόν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀκατάγωνιστον, τοῦτο εἶναι τὸ γῆρας.

Ὁ ἄνθρωπος δέχεται τὴν ἐξασθένειαν ταύτην τῆς ζωῆς μὲ παθητικὴν ἀνοχήν. Ἐφιλοδόξησε νὰ ἀντλήσῃ ἀπὸ τὴν φύσιν τὰ φίλτρα, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἀπηλλάσσον ἀπὸ νόσους φοβεράς καὶ ἀγρίας: τὴν φθίσιν, τὸν καρκίνον καὶ ἄλλας, ἡ δὲ πίστις του πρὸς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης ὑπῆρξεν ἀπεριορίστος. Οὐδὲν τῷ ἐφαίνετο ἀδύνατον καὶ διατίθεται νὰ βλέπῃ κατ' ἐκάστην ἐξαφανιζομένην ἀσθενείαν, κατ' ὧν ἡ ἀνθρωπότης ματαίως ἄλλοτε ἐπάλασεν.

Ἄλλ' ὅταν φθάσουν τὰ γηρατεία, ὁ ὠραῖος αὐτὸς ἐνθουσιασμὸς καταπίπτει: εἶναι τὸ μοιραῖον, κατ' οὐδὲν ἰσχυρῶς.

Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ἐσχάτης αὐτῆς ἀπελπισίας καὶ εἰς τὰ ἐργαστήριά των οἱ ἐπιστήμονες ἀσχολοῦνται νὰ παρατείνωσι τὴν ζωὴν, ἢ κάλλιον νὰ παρατείνωσι τὴν νεότητά.

Ἴσως φανῇ παράτολμον, ἐν τούτοις οὐδὲν δικαίωμα ἔχομεν νὰ θεωρῶμεν τὸ γῆρας ἐκτὸς τοῦ κύκλου, ἐφ' οὗ εὐεργετικῶς ἐπίδραξ ἢ ἐπιστήμη. Βεβαίως ὑπάρχουν τὰ συντηρητικὰ καὶ ἀπαισιόδοξα πνεύματα, ἐκείνα ἀκριβῶς, τὰ ὁποῖα ἐθεώρουν ἀδύνατον ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ μεγάλας ἀποστάσεις ἢ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεφώνου καὶ τοῦ σεισμίου φωνισμοῦ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς πράγματα ἐπιδεκτικὰ συγκρίσεως, αἱ διάφοροι πρῶτηται ἐνέσεις — ἀντιτυφικαί, ἀντιευλογικαὶ καὶ αἱ τοιαῦται — ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ἰατρικὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐπιφέρει τὴν βαθεῖαν ταύτην μεταβολὴν διὰ τῆς ἀνοσίας εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλὰ τί εἶναι, ἐπὶ τέλους, τὸ γῆρας; Ἐλάττωσις τῆς δραστηριότητος τῶν ὀργάνων μας, ἢ εἰς ἐκδηλοῖ σὺν τῷ χρόνῳ πραγματικὴν ἢ ἀλλοιωσιν τῶν ἰνῶν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ γῆρας, ἢ μάλλον ἢ ἀδυναμία, εἶναι ἀσθένεια. Ὁ ἐγκέφαλος π. χ. μειοῦται κατ' ὄρον, ἀλλὰ τούτο παρατηρεῖται καὶ κατὰ τὴν νεότητά ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς διὰ τοῦ ἀλλοῦ ἢ ἄλλων καταχρήσεως/δηλητηρίσεως.

Ἄλλ' ἀρῶν τὸ γῆρας κατετάχθη ἡδὴ εἰς τὰς ἀσθενείας, ἢ καταπολέμησις του δὲν εἶναι ἀνεφικτος. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὀργάνων μας — τὸ ἀπέδειξεν ἡ ἐπιστήμη — ὀφείλεται εἰς εἰδικὰ ἐκκρίσεις ὠρμῶν ἀδένων. Ἡ ἀνάπτυξις δὲ αὕτη εἶναι ἀνάλογος πίντοτε τῶν ἐκκρίσεων/τούτων, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ μείωσις. Ὅταν οἱ ἀδένες οὗτοι λειτουργῶσιν ἐπικρῶς, διὰ τῆς λειτουργίας των καθαρῶνται τὸ αἷμα, ἀπαλλάσσεται τῶν τοξινῶν ὁ ὀργανισμὸς καὶ ζῆ, λειτουργῶν κανονικῶς. Ἄν ὅμως οἱ ἀδένες χαλαρώσῃ τὴν λειτουργίαν των, τότε κατ' ἀνάγκην ἀφίνουσι τὰ δηλητήρια νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν ὀργανισμὸν, ὅστις βαθμῆδον ὑποκύπτει.

Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ ἀπὸ τοῦ γηρατος προφυλακτικὴ διαίτα συνίσταται εἰς τὴν ἐν καλῇ καταστάσει διατήρησιν τῶν ἀδένων τούτων, εἰς τὴν προσθήκην ἐκκρίσεων ἀναγκαιῶν, ἐξωθεν εἰλημμένων καὶ, τέλος, εἰς τὴν ἀντικατάστασιν τῶν παλαιουμένων ὀργάνων διὰ νέων.

Ἄν εἰς ταῦτα προστεθῇ καὶ ὑγιεινὴ συνετὴ μετὰ ριζικῆς ἐξασκήσεως καὶ γυμναστικῆς κατ' ὅλας τὰς ἡλικίας πρὸς διατήρησιν τῆς κανονικῆς ζωικότητος τοῦ ὀργανισμοῦ, τότε ἡ ἐπιστήμη θὰ δυνηθῇ μεταξὺ τῶν ἄλλων τροπαίων της νὰ προσθέσῃ καὶ τὸ τρόπιον τῆς κατανικήσεως τοῦ γηρατος.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ καταπολέμησις τοῦ γηρατος δὲν εἶναι τὸ ἀνώτερον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, ἀνῆκει ὅμως εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ μόνον λυπηρὸν ἐξ ὅλων τούτων εἶναι, ὅτι ἡμεῖς, οἱ νικηταὶ τοῦ γηρατος, δὲν θὰ πρᾶλάβωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς.

(Dr Toulouse)

ΕΧΟΜΕΝ ΚΑΝΕΝΑ ΣΚΟΠΟΝ ;

‘Ο μόνος σκοπός, τόν όποιον έχει ή γυνή επί της γής, είναι νά σπείρη γύρω της τήν εύτυχίαν. Είς τήν γυναίκα έπεφυλαχθή ή γλυκεία αυτή ύποχρέωσις, διότι μόνη έχει προικισθή με τά χαρίσματα, δι’ όν είναι δυνατόν νά έπανθήση ή εύτυχία τών καρδιών :

Τήν καλλονήν του πνεύματος,
τήν καλλονήν του σώματος.

‘Η πνευματική καλλονή ή καλωσύνη είναι ή καλύτερα και ή όλιγότερον σπανία. Κάθε γυνή είναι και καλή. Μάλιστα, μη παραξενευθήτε. ‘Εκείναι, αί όποια φαίνονται κακά, ούδέν άλλο είναι, παρά παραστρατημένα ύπάρξεις, τάς όποιάς εύκόλως έμπορεί κανείς νά τάς επαναφέρη εις τήν άληθινήν των κατάστασιν, τήν αιώνιαν καλωσύνην.

Είς τήν ιδέαν αυτήν ίσως θέλουσιν εύρεθί πολλοί, οί όποιοι θ’ άντιτάξωσι τά παραδείγματα τών κακοποιών γυναικών, εκείνων, αί όποια παρήλασαν πρό της κοινωνίας με τό στίγμα του έγκλήματος. Και όμως και εις αυτάς κρύπτεται ψυχή τρυφερά, ήδυπαθής, συνεσταλμένη. Κατ’ άρχάς και αυτάί ύπῆρξαν καλαί· έπειτα, άπατηθείσαι εις τήν ζωήν, διαψευσθείσαι εις τά όνειρά των, πεσούσαι θυμάτα του έγωϊσμού άλλων, παρεστράτησαν, σκεφθείσαι, ότι ή καλωσύνη είναι πλάνη και ότι θά ήτο προτιμώτερον νά δαγκάνουν, παρά νά μειδιώσι. Και όμως πόσον θά ήτο εύκολον νά καταπραυνθώσιν !

‘Ο μέγας σκοπός της γυναικός είναι νά σπείρη άφθόνως τήν καλωσύνην, χωρίς καν νά σκέπτεται αν ή γή, έφ’ ης πίπτει, είναι γόνιμος ή στείρα. Πολλάκις θεωρείται — φαινομενικώς πάντοτε — ο κόπος της, κόπος χαμένος, έν τούτοις ούδεμία προσπάθεια μένει άγονος.

‘Η καλωσύνη είναι καθώς τό μύρον. Ευωδιάζει τήν άτμόσφαιραν και σχηματίζει περί τήν κεφαλήν της γυναικός ένα άκτινοβολούντα φωτιστέφανον, όστις είναι και τό ωραιότερον τών κοσμημάτων, τά όποια ή γυνή δύναται νά άποκτήση.

‘Εν τῇ ένώσει δύο ύπάρξεων, ήτις καλεΐται έρωσ, έν τῷ κύκλῳ της οικογενείας ή της κοινωνίας, ή γυνή δέν πρέπει νά λησμονῇ τόν εύγενή σκοπόν της : νά σπείρη τήν εύτυχίαν.

Μη περιμένετε ν’ άρχίσουν αί άλλαι πρό ύμῶν. Κάμετε σεις τήν άρχήν. Και αν τό ποθούμενον άποτέλεσμα δέν παρουσιασθῇ άμέσως, μη σταματήσετε, έξακολουθήσατε. Μίαν ήμέραν όλαί αί προσπάθειαι σας θά άμειψθῶσι γενναιοτάτα.

‘Εχω ως παραδειγμα μίαν φίλην μου—θά έχετε και σεις μεταξύ τών γνωστών σας. — Αιτή, μόλις ένυμφεύθη, έγνώρισε τήν θλίψιν. ‘Εκείνος, τόν όποιον ήγάπα, ούδεμίαν της προσέφερε χαράν τρυφεράν και γλυκειάν, έξ εκείνων, τάς όποιάς κάθε γυνή άπολαμβάνει τουλάχιστον τάς πρώτας ήμέρας του γάμου της. ‘Η φίλην μου όμως δέν άπέβαλε τό θάρρος της. ‘Η καλωσύνη της ύπεβηθεΐτο και υπό της ύπομονής και, αντί ν’ άπελπίση, ανέλαβε νά κατακτήση τήν άπαθή, τήν σχεδόν έχθρικήν καρδίαν του συζύγου της. Τό κατορθώσε και ζοῦν σήμερα ως δύο νέοι έρωτευμένοι.

‘Εστε υπερήφανοι, μη ύποκύπτετε εις τόν άγῶνα προτου στεφθῆτε με τήν νίκην. Καταβάλλετε όλας τάς προσπάθειάς σας και θά έπιτύχετε, διότι δέν ύπάρχει παράδειγμα, καθ’ ό ή ένέργεια και ή ύπομονή έμειναν άνευ άποτελέσματος.

‘Ελθῶμεν τώρα εις τήν καλλονήν του σώματος. Και αυτή συντελεΐ εις τήν εύτυχίαν. ‘Εστε ωραΐαι, καλλιεργήσατε τά θέληγτρά σας, αυξήσατέ τα. ‘Η περιποίησις και ή τελειοποίησις τών θεληγτρων του σώματος δέν είναι έργον μάταιον, ως θέλουσιν νά λοχυρισθῶσι μερικά πνεύματα άπαισιόδοξα και ανισόροπα. Κάθε άνθρωπίνη ύπαρξις έχει τό καθήκον νά συντελέσῃ, έφ’ όσον δύναται, εις τήν έξωραΐσιν της οικίας και της πόλεως. ‘Εν γυναικειον πρόσωπον, εύχάριστον και φιλομειδέσ, είναι τό ωραιότερον κόσμημα τών αίθουσῶν, τών όδῶν, τών συγκεντρώσεων· φαιδρύνει τούς όφθαλμούς του κόσμου, σκορπίζει εις κάθε διαβάτην τήν χάριν και τήν λαμπρότητά του. ‘Η θεα του προσώ-

που ωραΐας γυναικός είναι διά τούς άγνώστους χαρά, λαμπρότης, άπόλαυσις. ‘Όλοι έχουν άναγκήν της θεας αυτής, έστω και παροδικής, ήτις όμως σκορπίζει τήν ποιήσιν και τήν γαλήνην. Δέν ύπάρχουν πλέον θεαί. Τίς ειπεν, ότι δέν πρέπει αί γυναίκες νά τάς άντικαταστήσωσιν ;

‘Εστε ωραΐαι και καλαί, και θά έπιτελέσετε οὔτω τόν μέγαν σκοπόν της γυναικείας ζωής, όστις ούδεις άλλος είναι, παρά νά σπείρη τήν εύτυχίαν γύρω της.

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟΝ

Τό μέτωπον είναι ή έδρα της πνευματικότητας. ‘Η ύπερηφάνεια και ή γαλήνη της συνειδήσεως τό μάμνον νά ύψουται. ‘Η δειλία ή τό αίσχος τό άναγκάζουν νά κλίνη.

Τό μέτωπον δέχεται τό άγνότερον ήφιλημα. ‘Η σκέψις άκτινοβολει εις αυτό, οί βαθειές διαλογισμοί τό ρυτιδοῦσιν, ένῶ ή ήρεμος χαρά τό φαιδρύνει.

‘Τέλειον γυναικειον μέτωπον δέν πρέπει νά έχη διαστάσεις μεγάλας. ‘Η κανονικότης τών γραμμῶν του τό έξαΐρει. Θα διαγράφη από του ένός κροτάφου εις τόν έτερον ήμικύκλιον άρμονικόν, ως εκείνα, τά όποια θαυμάζομεν εις τά άρχαΐα άγάλματα.

Γενικώς λέγεται, ότι αί ρυτίδες του μετώπου γίνονται από τάς σκέψεις. Και άληθῶς, τό νά συστέλλωμεν και νά ρυτιδοῦμεν τό μέτωπον, όταν σκεπτόμεθα, είναι κινήσις πολύ συνήθης.

‘Υπάρχουν μέτωπα, τά όποια φαίνονται καμωμένα μόνον διά τό μειδίαμα, ένῶ ύπάρχουν άλλα, τά όποια νομίζει τις, ότι έγεννήθησαν, διά ν’ άντανακλώσι πάντοτε τάς θλίψεις.

Οί ποιηταί και οί λογογράφοι όλων τών έτών άφιέρωσαν στίχους των διά τά γυναικεία μέτωπα. ‘Εξαΐρουσι διαδοχικῶς τό άδολον παρθενικόν μέτωπον, τό όποιον έπιστεγάζει ή κόμη, χωρισμένη διά ταινιών, τό ύψηλόφρον και άνυπότακτον μέτωπον, πλούσιον εις θέλησιν, τό περιπαθές και μελαγχολικόν, τό κλίνον συχνά επί της χειρός, τό μέτωπον, τό όποιον ο έρωσ φωτίζει, ή εκείνο, τό όποιον ή δυστυχία σκιάζει.

Τέσσαρα πράγματα ζητοῦν οί άνδρες, όπως έχη μία γυνή : τήν άρετήν εις τήν καρδίαν, τήν γλυκύτητα εις τά χείλη, τήν εργασίαν εις τάς χείρας και τήν σεμνότητα εις τό μέτωπον.

Διά νά διατηρήση τό μέτωπόν σας τήν ίλαράν λευκότητά του και τήν όμολότητά του, πρέπει νά τό πλύνετε πρωΐαν και έσπέρας με θερμόν άφέψημα άνθους άκτεάς.

ΙΑΝΘΗ

ΚΟΙΜΗΣΘΥ

‘Ο ύπνος, ποῦ σε πλάνεψε,
παρθένα, σε άρπάξει
‘ς τήν μαγεμένην τ’ άγκαλιά
και με δλόθηγμα φιλιά
‘ς τά ύψη σ’ άνεβάξει.

‘Ο πλάνος, άφου σ’ έκλεισις
τά όμορφα σου μάτια,
σε φῆγει τώρα μυστικά,
μέσ’ από νύφη μαγικά,
‘ς αΐθρια παλάτια.

‘Εκεΐ ‘ψηλά, ποῦ κλαδοῦν
άθανάτα άηδόνια,
ποῦ δέν άκούεται καθῦμός,
ποῦ σβύνει κάθε στεναγμός
κ’ είν’ άνοιξις αΐωνια.

Και προσκαλεΐ σιγά-σιγά
χρυσόφτερο’ άγγελούδια,
για νά σοῦ ψάλλουν χαρωπά
όσα ή νύστη άγαπᾷ
μαγευτικά τραγούδια.

Περῶς μαγευτικῆς σιγῆς
σε νύφη χρυσομένη
κοιμου, κανείς δέν σε ξυπνᾷ
γέλα με όνειρα τερπνά,
άφρόπλαστη παρθένα.

Κοιμήσου, κόρη ξένοιαστη,
‘ς αΐθρια παλάτια.
‘Όταν πατήσης εις τή γῆ,
θά κλάψουν πάλι τήν αύγή
τά δυό γλυκά σου μάτια !

Β. ΚΑΚΤΑΝΟΥ

‘Εξω ή ζωή πανηγυρίζει. Τά πουλιά, τά τραγούδια, τά λουλούδια, τά μύρα, ή νεότης, τό σφρίγος έορτάζουν τήν μεγάλην, τήν άπέραντον χαράν της ζωής.

‘Εορτάζουν· μα ή χαρά δέν φθάνει, παρά ως μακρυνός άντίλαλος, εις τόν περίβολον αυτόν της ‘Αναπαύσεως.

Είς τόν περίβολον αυτόν κυριαρχεί ή κυπάρισσος με τήν ύψηλή της τήν περιλυπη κορμοστασιά και ή πικροδάφνη, σύμβολα του σιωπηλου πένθους· έδώ περιπλανώνται σκυθρωπαί, μελανοφορεμένοι αΐ σκιαγραφίαί εκείνων, ποῦ ήλθαν εις τό νεκροταφείον, διά νά έπισκεφθῶν τόν άγαπημένον τους νεκρόν και νά του φέρουν ως μόνον δῶρον τήν άνάμνησιν.

Παρέρχομαι. Συνηθίζει κανείς εις τήν κοινήν της λύπης εκδήλωσιν, αλλά σταματῶ. Είς μίαν άσύχναστον γωνίαν του νεκροταφείου μιά μυστική λειτανία τελείται. ‘Αποτελείται από δύο πρόσωπα — ποία λιτότης ! — και προχωρεΐ. Προχωρεΐ εις ένα νεοσκαφή άπέριττον τάφον. ‘Ο πατέρας φέρει βαρύ, σιγηλόν τό πένθος άγαπημένης συζύγου και οδηγεί τό βῆμά του άσταθές και βραδύ εις τό νωπόν του τάφου της χῶμα. Τό παιδί, δυό-τριών έτών άγγελούδι, μαυροφορεμένο κι’ αυτό, γυμνάζει — άλλοίμονον ! — τά πρώτά του άσταθή βήματα έπάνω εις τά χορταριασμένα μονοπάτια του νεκροταφείου.

Δέν είναι μόνον ! Με τά ίδια του χέρια κρατεΐ με κόπον, με προσπάθειαν και φέρει τήν προσφοράν του στον τάφο της μητέρας : μιά γάστρα μ’ ένα όλόλευκο, όλόλευκο σαν τήν ψυχή του, λουλούδι. Τό μετωπάκι του τό βρέχει ο ιδρώς, μα δέν ζητεΐ βοήθεια. Θέλει μόνο του νά δώση στήν μητέρα τό δῶρό του, εύώδη άνάμνησιν για τά λιγοστά χάδεια, ποῦ έπρόφθασε νά του προσφέρει εκείνη.

‘Εφθασαν. ‘Ενας μαῦρος σταυρός κι’ ένα γλυκῦ όνομα τούς δεικνύουν τό μέρος, ποῦ είναι θαμμένη εκείνη. Τό παιδάκι σταματᾷ, άκουμβᾷ τήν γάστραν του με τό όλόλευκο λουλούδι έπάνω εις τό νεοσκαφές χῶμα. ‘Η καρδιά της μητέρας, ποῦ έκατάλαβε τήν παρουσίαν του παιδιου της, ανασκιρτᾷ, από τά μάτια του πατέρα σταλάζει έν δάκρυ, ένῶ εις τό προσωπάκι του μικροῦ ένα μειδίαμα έπανθει . . .

Είνα τό μειδίαμα, με τό όποιον άπαντά εις τό τρυφερό χάδι της μητέρας, ποῦ από τούς ούρανοῦς του χαρίζει εκείνη.

Εύτυχισμένη παιδική ηλικία ! Ξεύρεις ν’ αναμειγνύης τήν χαράν εις τήν θλίψιν, ένῶ ήμεις αναμειγνύομεν τήν θλίψιν εις τήν χαράν.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 366

Ὁ Ἰούλιος ἔκαμεν ἕν βῆμα πρὸς τὴν Βαλερίαν καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκαφον ἐψιθύρισε :

— Βαλερία !

Ἡ νεάνις ἤρεμος, μὲ ψυχραιμίαν φαινομενικὴν εἰς τὴν ἔκφρασιν, ἠρώτησε :

— Τί θέλετε ;

Ὁ Ἰούλιος, εὐρεθεὶς μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ Μενετρώ, ἔμενε ἀναποφάσιτος.

Ὁ Μενετρώ διέκοψε τὴν σιγὴν.

— Αὐτίον θὰ σὰς περιμένω, κύριε Γκρανδιέ.

Ἄλλὰ ἡ Βαλερία διέκοψεν :

— Εἶναι ἀναφελές, κύριε Μενετρώ, δὲν θὰ ἔλθῃ.

Ἐκυψε τότε πρὸς τὸ οὖς τοῦ νέου καὶ τοῦ ἐψιθύρισε :

— Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ φύγετε.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι ἐνόρκως, δεσποινίς.

Καὶ προτοῦ ἡ Βαλερία προλάβῃ ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της, ὁ Μενετρώ τὴν ἔσφιξε ζωηρῶς.

Ἡ νεάνις ἀπεμακρύνθη. Ὁ Γκρανδιέ τὴν ἠκολούθει ἐξ ἀποστάσεως. Ἡ Βαλερία, κατόπιν τῶσων συγκινήσεων, ἠσθάνετο ἑαυτὴν καταβεβλημένην, ἐκλονίζετο καθ' ὁδόν. Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπλησίασε, διὰ νὰ τῆς προσφέρῃ τὸν βραχιόνά του, ἀλλ' ἡ νέα ἠρνήθη.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν, ἐφθάσαμεν πλέον.

Καὶ ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζουν σιωπηλοί. Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν πλέον εἰς τὸν φράκτον τοῦ κήπου, ὁ Ἰούλιος δὲν ἐκρατήθη.

— Ὡστε λοιπὸν ἦσθε σεῖς ἢ ...

— Ναί ...

— Καὶ τὸν ἀγαπᾶτε ;

Ἡ Βαλερία δὲν ἀνέμενε τοιαύτην ἐρώτησιν καὶ πρὸς στιγμὴν ἔταράχθη. Ἄλλ' ἐπρόλαβε ν' ἀπαντήσῃ :

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει ;

— Μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν σὰς εἶχα εἰπεῖ, ὅτι ἐγὼ ...

Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ Βαλερία ἀπήντησε :

— Κύριε Γκρανδιέ, εἶσθε σύζυγος ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ θεωρῶ κόρην μου. Ὅσον περισσότερο φροντίζετε νὰ καταστῇ εὐτυχής, τόσον περισσότερο κερδίζετε εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν ἔχω πρὸς σὰς ...

Διέκοψε τὴν ὁμιλίαν της καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ οἰκία ἠσύχαζεν. Οὐδὲν παράθυρον ἐφαίνετο φωτισμένον. Ἡ Βαλερία ἀνέπνευσεν ἐξ ἀνοκουφίσεως. Ἡ Ζερμαῖν λοιπὸν ἔλαβεν ὄλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, διὰ νὰ τεθῇ ἐκτὸς κινδύνου. Ἐπέστρεψε λοιπὸν εὐτυχής, μὲ καρδίαν ἐλευθέραν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἄλλ' ὅταν παρουσιάσθη πρὸ τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ δροσίση τὸ πρῶτον μέτωπόν της, εἶδεν εἰς τὸν κήπον τὸν Ἰούλιον νὰ πλανᾶται ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὰ δένδρα μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ...

6. — Οἱ δύο ἄνδρες.

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἡ Βαλερία ἐξύπνησε καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν νοῦν της ὅλα τὰ γεγονότα τῆς νυκτός, ἐφαντάσθη, ὅτι ἔβλεπε κακὸν ὄνειρον.

Πῶς εἶχε κάμει τόσα ; πῶς εἶχε τόσον θάρρος νὰ ἐνεργήσῃ ;

Καὶ ἡ Ἰδία ἠπόρει καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀνίκανον νὰ δράσῃ παρομοίως.

Ἐνεδύθη βραδέως καὶ κατήλθεν, ὅτε διέκρινε τὴν Ζερμαῖν, ἣτις, ὡχρά, ἐφαίνετο, ὅτι τὴν ἀνέμενε εἰς τὸν κήπον, ἀσχολουμένη δὴθεν εἰς τὸ νὰ συλλέγῃ ἄνθη.

Ἡ Βαλερία τὴν ἐπλησίασεν.

Ὁ Ἰούλιος ! θεῖα ! θεῖα ! τῆς εἶπεν ἡ Ζερμαῖν.

— Σὲ ἠρώτησε τίποτε ;

— Ὅχι· καὶ ὁμως ἐφαίνετο πολὺ νευρικός καὶ σκυθρωπός. Ἀρκετὴν ὥραν ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐβημάτιζεν ἐκεῖ ἀδιακόπως, δὲν κατεκλίθη δέ, παρὰ τὴν πρῶταν. Τώρα ἀκόμη κοιμᾶται. Ἐγὼ, ἐννοεῖς, δὲν ἐκλείσα μάτι. Νομίζεις, ὅτι, ἂν μὲ συνελάμβανε, θὰ μ' ἐσκότωνε ;

— Ποῖος ξεύρει τί εἴμπορεῖ νὰ ἐπιβάλλουν εἰς ἕνα ἄνδρα, εἰς στιγμὴν ταραχῆς, ἢ πληγωθεῖσα ἀξιοπρέπειά του καὶ ὁ περιφρονηθεὶς ἔρως του.

— Τί θὰ κάμῃ τώρα ;

— Τὸ ἀγνοῶ. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν συνάντησιν, τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ κάμῃ μὲ τὸν Μενετρώ.

— Θέλει νὰ μονομαχήσῃ ;

— Μάλιστα.

— Ὡ θεέ μου ! ἐξ αἰτίας μου ! ...

— Ὡ ! θὰ προσπαθήσω νὰ παρακωλύσω αὐτὴν τὴν μονομαχίαν.

— Καλή μου θεῖα ! εἶσαι ὁ φύλαξ μου ἄγγελος· σ' ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Καὶ ἡ Ζερμαῖν ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς θεῖας της. Αἱ δύο γυναῖκες ἀντήλλαξαν ἐν συγκινήσει ἀσπασμόν. Ἦσαν μαζὶ ὅλην τὴν πρῶταν. Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ἡ Βαλερία ἔγραψε τὰς λέξεις αὐτὰς εἰς τὸν κύριον Μενετρώ καὶ τὰς ἔστειλε μ' ἕνα χωρικόν :

« Θέλω ν' ἀρνηθῆτε κάθε συνάντησιν μὲ τὸν κύριον Ἰούλιον Γκρανδιέ, ἐν ἣ περιπτώσει θὰ ἤρχετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρόσκλησιν τῆς χθές. Μὴ λησμονήτε, ὅτι ἔχω δικαίωμα νὰ ζητήσω τοῦτο — καὶ ὑπεργόμμισε τὴν λέξιν — σεῖς δὲ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε ... »

Ὁ ἴδιος χωρικός ἐφερε τὴν ἀπάντησιν τοῦ κυρίου Μενετρώ :

« Εἶναι δικαίωμά σας. Τὸ ὁμολογῶ μετὰ λύπης. Θὰ ἀναχωρήσω εὐθὺς ὡς μ' ἐπισκεφθῇ ὁ κύριος Γκρανδιέ, διότι θὰ ἔλθῃ, εἶμαι βέβαιος. Ἄλλ' ὅσον μακρὰν καὶ ἂν εἶμαι, δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰς δύο φορές, καθ' ἃς ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ σὰς συναντήσω. »

Ἡ Ζερμαῖν ἦτο πλησίον τῆς Βαλερίας ὅταν αὐτὴ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν χωρικὸν τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μενετρώ.

— Τί σοῦ γράφει ; τὴν ἠρώτησε.

— Διάβασε.

Ἡ Ζερμαῖν διέτρεξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἕνα στεναγμόν, ἀποστρέψασα δὲ τὸ πρόσωπον, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Λοιπὸν ! τί τρέχει ἀκόμη ; ἠρώτησεν ἡ θεῖα.

— Τίποτε, μὴ τὸ λάβῃς ὑπ' ὄψιν. Εἶναι τὸ τέλος ... Κλαίω, διότι αἰσθάνομαι ἐντροπὴν· ἰδοὺ τὸ πᾶν ... Θεῖα, ἀγαπητὴ μου θεῖα, μὴ μ' ἀφήσῃς πλέον ... Αἰσθάνομαι τὴν φρικώδη μοναξιά μου.

Τὴν πρῶτην μετὰ μεσημβριαν ὥραν ὁ Ἰούλιος, ὀφου ἔφαγε σιωπηλὸς καὶ σκυθρωπὸς τὸ γεῖμά του, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Σαντεπλαῖρ καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ Ἐχινά.

Ἡ Ζερμαῖν ἀπὸ μακρὰν ἔδειξεν εἰς τὴν Βαλερίαν τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος κατέβαινε μὲ μεγάλα, ἀποφασιστικὰ βήματα τὸν δρόμον.

— Τὸν βλέπεις, θεῖα ; τὸν βλέπεις ;

— Ἐχω ἐμπιστοσύνην αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀπήντησεν ἡ Βαλερία.

Ὁ κύριος Μενετρώ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ. Ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἰουλλίου, καπνίζων σιγάρα. Ἦτο ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ, ὡς τὸ ὑπεσχέθη. Τὰ κιβώτια ἦσαν γεμάτα, οἱ ἵπποι ἐξευγμένοι.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐχαιρετήθησαν ψυχρῶς.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, δὲν ἐκπλήττεσθε, βέβαια, διότι ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω ἱκανοποίησιν.

— Τοῦναντίον· ἐκπλήσσομαι, καὶ πολὺ μάλιστα, διέκοψεν ὁ Μενετρώ, διότι θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς ζητήσω ἐν τίνι δικαιώματι ἀπαιτεῖτε τὴν ἱκανοποίησιν ταύτην. Δὲν εἶσθε ἀδελφὸς τῆς δεσποινίδος Βαλερίας, τὴν ὁποῖαν γνωρίζω· δὲν εἶσθε οὔτε προστάτης της. Ἐπειδὴ τάχα ἡ δεσποινὶς Βαλερία εἶναι θεῖα τῆς γυναικὸς σας, ἔχετε καὶ τὴν ἀξίωσιν ὅλαι αἱ πράξεις τῆς νεάνιδος νὰ περνοῦν πρὸ ἐξελέγξεώς σας ; Ὑποθέτω καὶ σεῖς νὰ αἰσθάνεσθε τώρα, ὅτι ἡ ἀπαίτησίς σας εἶναι πολὺ μεγάλη ...

— Κύριε ! ...

(ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

ΦΘΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Είς την «Φιλομειδή Ἀφροδίτην, ἥτοι ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν», ποῦ εἶχα τὸ θάρρος νὰ ξεφυλίσω μετρίως τέλους, ἀνεκαλυψα ἕνα παράρτημα μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν: «Καρδιῶν τετριωμένων συνεννόησις, ἡγουν: περὶ τοῦ πῶς νὰ συνεννοοῦνται αἱ καρδίαι διὰ φυτῶν καὶ ἄλλων διαφορῶν ἀντικειμένων». Τὴν ἀξίαν τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων φαίνεται, ὅτι κατέστρεψεν ἡ ἀδιακρισία τῶν ποτικῶν, οἱ ὅποιοι μᾶς ἀφισαν μόνον τὴν μέθοδον συνεννοήσεως διὰ τῶν προϊόντων τοῦ φυτικῆς βασιλείου. Τὸ παράρτημα ἀκολουθεῖ ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ ἀρχίζει μὲ τὸ «Ἀγγοῦράκι», τὸ ὅποιον, καταλλήλως ἀποστελλόμενον εἰς τὴν ἐκλεκτὴν σὰς, δηλοῖ, ὅτι εἶναι «δροσερά, ὡς ἡ αὔρα τοῦ Ἰουλίου». Τὸ «τεθραυμένον ἄχυρον» εἶναι σημεῖον «ἀγανακτήσεως», ἐνεκα τῆς ὁποίας

«Φεῦ! παρήκμασ' ἡ ἀγάπη μας, ;
κι' ἄνθος ἀπωλέσθη,
καὶ ἔδυσεν ὡς ὁ ἥλιος
καὶ ὡς λαμπὰς ἐσβέσθη!»

Δὲν ἐκτεινόμεθα ἀναλύοντες τοὺς στίχους αὐτοὺς εἰς τοὺς ὁποίους διακρίνει τις πράγματι ὅλον τὸ πάθος τοῦ Musset μὲ τὴν τεχνικὴν δύναμιν τοῦ Γρουπάρι, καὶ μεταβαίνομεν εἰς τὸ στοιχεῖον Γ.

Μὲ τὸ «Γαῖδουράγκαθον» δεκνύετε τὴν πεποιθησίν σας, ὅτι εἶναι σκληρά, ἐνῶ μὲ τὰ «Γεώμηλα» (κοινῶς πατάτες), ὅτι «ἔχει καρδίαν κηροῦ μαλακωτέραν».

Ἄν δὲν ἐφοβούμεθα τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ συγγραφέως, θὰ ἀνεδημοσιεύσαμεν ὀλόκληρον τὸν κατάλογον. Τώρα περιοριζόμεθα εἰς τὸ «Κρομμυον», τὸ ὅποιον δηλοῖ: «ὅταν σ' ἐνθυμούμαι δακρύζω». Μὲ τὴν «Μελιτζάναν» προσφερόμεν τὴν λατρείαν μᾶς εἰς τὴν τορνεστήν της κνήμην», (ὁ γράφων δὲν μᾶς διαφωτίζει τί συμβολίζει ἀντιθέτως ἀποστελλόμενῃ, ἐκ γυναικὸς πρὸς ἄνδρα), διὰ δέσμιον δὲ Πράσων ἐκφράζομεν θαυμασμόν πρὸς τὴν «κυματώδη της κόμην».

Ὁ συγγραφεὺς ἐκ ποιητικῆς ἀδυναμίας ἀφίνει πρὸς στιγμὴν τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν καὶ μεταβαίνει εἰς τὰ ζῷα: «Τσίρος, ἡγουν αἱ παρειαὶ μου εἰς ἔρωτος ἐξηράνθησαν». (Σημ. Ὁ συμβολισμὸς αὐτὸς δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ βαλάντια, τὰ ὅποια ἐμαράνθησαν, πληρώσαντα τὸν ἴδιον ἰχθυὸν πρὸς γρ. 1 εἰς τὸν κήπον τοῦ Βεβελίου).

Χωρὶς νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς σχόλια, μεταβαίνομεν εἰς τὸν ἐπίλογον, ὁ ὁποῖος καταλήγει διὰ τῶν ἐξῆς: «Φεῦ! Γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ὁ αἰὼν μᾶς εἶναι αἰὼν συντομίας. Ἐκ σκληρᾶς πείρας γνωρίζετε ὅλοι μὲ τί ἀγωνίαν γαμίζουσι δύο σελίδες ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς, ὕστερα ἀπὸ ἐνὸς ἔτους σχέσεις, ὅποτε ἡ πληθὺς τῶν ἀστερισμῶν καὶ αἱ μυριάδες τῶν ῥόδων ἐξαντλοῦνται πρὸς ἐξύμνησιν τοῦ Ἰνδάλματος σας. Μὲ τὴν ἐφεύρεσίν μου, κυρία, εἰς τὴν θέσιν τοῦ χρωματιστοῦ χαρτιοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀφειδῶς χύνονται ἡ μελάνη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σας, ἡμπορεῖτε νὰ στέλλετε ἕνα Ἀγγοῦράκι ἢ μικρὰν ποσότητα Κρομμυδιῶν. Ἡ ἐφεύρεσίς μου, κύριοι, ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν οἰκονομικόν σας βίον, ὅποτε βραχιόλια, δακτυλίδια καὶ πλεῖστα τοιαύτης φύσεως, φθοροποιὰ διὰ τὸ ἀνθρώπινον βαλάντιον, ἀντικείμενα, ἀντικαθίστανται δι' ἐνὸς τῶν προμηθευθέντων φυτῶν».

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν, διότι τόσο ἀργὰ μᾶς ἐχάρισεν ἡ φύσις μίαν τοιαύτην ἐφευρετικὴν ἰδιοφυίαν.

Πρὶν ἀπὸ ὀλίγους αἰῶνας ἕνα ἄγγοῦράκι μὲ τὸν βαθυτάτον συμβολισμόν του θὰ ἠμπόδιζε τὸν Λουδοβίκον νὰ σκορπῇ τοὺς θησαυροὺς τοῦ κράτους του εἰς τὰ πόδια τῆς μαρκησίας Πομπαδούρ, καὶ τὸν κ. Μελισσόπουλον ν' ἀναρριχᾶται εἰς τὰ μαῦρα βουνά, διὰ νὰ ψάλλῃ τὰς χάριτας τῆς ὡραίας του ἡρωίδος.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Διὰ τὰς κυρίας.

Ἄν θέλετε καπέλλα κομψά, τῆς μόδας, καλλιτεχνικὰ καὶ οἰκονομικά, παραγγελάτε τα εἰς τὸ εἰδικὸν κατάστημα Σ. ΔΟΝΤΗ (Μπέγιογλου, πασᾶς Τούνηλ, ἀριθμ. 5).

Δόγια μαθητῶν.

- Εὐρίσκω, ὅτι αἱ διακοπαὶ ἔχουν ἐν ἐλάττωμα.
- Ποιό;
- Ὅτι τελειώνουν.

Τῆς ἑποχῆς.

Ὁ ξενοδόχος. — Ἦμην τόσο βέβαιος διὰ τὴν καθαριότητα τῶν δωματίων μου, ὥστε προσέφερα ἕνα γρόσι σ' ἐκείνον, ποῦ θὰ εὐρίσκει μιά κόρυζα εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ φίλος. — Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηφανίσθησαν;

Ὁ ξενοδόχος. — Τὸ ἐναντίον οἱ πελάται ἐφερναν ἀπ' ἐξω κόρυζες...

Εἰς τὸ ἀτελιέ.

- Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴ βάλετε τὰ χέρια σας εἰς τὴν εἰκόνα εἶναι τὰ χρώματα νοπᾶ.
- Μὴ ἐνοχλεῖσθε, φορῶ γάντια.

Ἀπορία.

- Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, γυναῖκα, σύ, ποῦ δὲν ἔχεις κεφάλι, νὰ θέλῃς τόσα ματέλλα.

Μάταιος κόπος.

- Τί; πᾶς νὰ ζητήσης ἰατρὸν γιὰ τὴν γυναῖκά σου, ποῦ πνεεῖ τὰ λοιπῆ; δὲν εἶναι ἀνάγκη, μὴ φοβεῖσαι, θὰ πεθάνῃ καὶ χωρὶς τὴν βοήθειάν του.

Διατί;

- Λέγεται, ὅτι εἰσθε καρποφάγος, διότι σᾶς ἀπηγόρευσαν οἱ ἰατροὶ τὸ κρέας, καὶ ὁμως σᾶς βλέπω, ὅτι τρώγετε πιφτέκι.

- Δὲν βλέπω τὸν λόγον. Μήπως τὸ πιφτέκι δὲν εἶναι ἀπηγορευμένος καρπός;

Εἰς τὸ τούνηλ.

- Σᾶς εἶπα, κυρία, ὅτι ἀπαγορεύεται νὰ ἐμβῆτε εἰς τὸ τούνηλ μὲ τὸν σκύλον σας.
- Ἀκριβῶς, γι' αὐτὸ θὰ ἐμβῶ δὲν εἶναι σκύλος, ἀλλὰ σκύλα.

Φιλοσοφία.

- Διὰ νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς μιά καλὴ θέσι, πρέπει νὰ φορῇ καλὰ ρούχα.
- Ναί, μα καὶ γιὰ νὰ φορῇ κανεὶς καλὰ ρούχα, πρέπει νὰ ἔχῃ καλὴ θέσι.

Εἰς τὸν σύλλογον.

- Σπουδαῖος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ρ. Χθὲς μίλησε ἔς το σύλλογον δυὸ ὥρες πολὺ ὡραία πράγματα.
- Καὶ περὶ τίνος ὠμίλησε;
- Ἀκριβῶς, δὲν κατάλαβα.

Παρομοίωσις.

- Τί ρήτωρ, ποῖα πολυμάθεια, ὅποια δύναμις!
- Συμφωνῶ εἰς τὸ τελευταῖον ἀπὸ τὰ κτυπήματα, ποῦ καταφέρει εἰς τὸ κακόμοιρον τὸ τραπέζι, ποῦ εἶναι ἐμπρὸς του, καταλαβαίνει κανεὶς, ὅτι εἶναι πολὺ δυνατός.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

- Ποῖα εἶναι ἡ τιμωρία, ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς τοὺς διγᾶμους;
- ... Μά, νομίζω, ἡ δύο πθερές.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενί Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοκύθη.

Ἀναχώρησις. — Λαβῶν πατριαρχικὴν ἀδειαν ἀπουσίας, ἀνεχώρησεν εἰς Ἅγιον Ὄρος ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος κ. Χριστοφόρος Κνήτης. Πολλοὶ πρόκριτοι ἐνορῆται ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ πνευματικοῦ τῶν προϊσταμένου ἐξεδήλωσαν τὰ αἰσθητάματα τῆς ἐκτιμήσεως, ἣν τρέφουσι πρὸς αὐτόν, εὐχόμενοι αἰσίαν καὶ τὴν ἐπάνοδον.

Αἱ τελειόφοιτοι τοῦ Ζαπτείου. — Αἱ ἐφετεινὰ ἀπόφοιτοι τοῦ Ἐθνικοῦ Ζαπτείου Παρθεναγωγείου, ὅλοι μὲ τὸν βαθμὸν ἀρίστα, εἶναι αἱ ἐξῆς: Δίκατ. Δεληγιάννη, Ἄναστ. Ἰωσηφίδου, Ἀλεξ. Παπαδοπούλου, Εὐγ. Λεμπεριάδου, Ἐλένη Σαπουντζάκη, Μαρ. Βαλασιάδου καὶ Σουλβία Βαλασιάδου. Ὅλοι τὴν παρελθούσαν Δευτέρα, συγκεντρωθεῖσαι εἰς τὸν ἐν Ταταούλοις οἶκον τοῦ κ. Σαπουντζάκη, ἐπέρασαν εὐχαρίστους στιγμὰς μέσα εἰς τὰ μύρα καὶ τὴν εὐμορφίαν τῶν πασιγνώστων ἀνθοκηπῶν του. Ἡ ἐγνωσμένη λεπτότης καὶ φιλοξενία τῆς οἰκογενείας τοῦ κ. Σαπουντζάκη ἀφῆκεν ἐντύπωσιν.

Μνημόσυνα. — Μετ' ἐξόχου μεγαλοπρεπειᾶς ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Μπέγιογλου ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας τὸ τεσσαρακονθήμερον καὶ τὸ διετὲς ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῶν ἀοιδίμων Στεφάνου Ν. Μαλαχοπούλου Μόλων καὶ Πολυμνίας Ν. Μαλαχοπούλου, ἱερουργούντος τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἰσμύρ κ. Χρυσοστόμου. Ὁ ὡραῖος συνδυασμὸς τοῦ διακόσμου τῆς ἐκκλησίας μετὰ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν ἀπαικόνιζε τὴν ποιήσιν. Μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν, μετέβησαν εἰς τὸν ἀνθοστεφῆ τάφον τοῦ προσφιλοῦς Στεφάνου, ἐνθα ἀπηγγέθησαν ᾠδαὶ καὶ λόγοι, ἐξ ὧν διεκρίθη ὁ τοῦ μητροπολίτου Ἰσμύρ κ. Χρυσοστόμου, ὅστις ἐπέλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ γεαροῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως Στεφάνου Ν. Μαλαχοπούλου Μόλων καὶ ἐξῆρε τὰς ἀρετὰς τῆς Πολυμνίας Ν. Μαλαχοπούλου.

Ἰερουργούντος τοῦ ἐπισκόπου κ. Γερμανοῦ Πολίτου, ἐν μέσῳ εὐκρινεῖς ἐκδηλώσεως πένθους, ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀληθμονήτου Ἠλία Α. Σάββα. Ἐνας θρηνὸς ἀντήχησεν ὀλόγηρα διὰ τὴν εὐμορφίαν καὶ τὰ νεῖδα, ποῦ μ' ἕνα ἀπότομο σπάρραγμα πέταξεν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ἀπαρηγορητῶν γονέων, καὶ δὲν ἔμεινε μάτι ἀδάκρυτο ἐμπρὸς εἰς τὸ μνήμα τοῦ ἀφελεσεῖατον παιδιοῦ μὲ τὸ ἀκακο γέλιο καὶ τὴν γλυκεῖα φυσιογνωμίαν. Καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ ἐστάλαξαν, διὰ νὰ ποτίσουν ἕνα στῆμα ἀπὸ στέφανα καὶ λουλούδια, τὰ ὅποια ἐσκόρπισαν φίλοι καὶ συμμαθηταὶ ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα, ποῦ κρύβει τὸν Ἠλία μὲ τὰ δεκαεννέα του χρόνια. — Π.

Μουσική. — Ἐξεδῆθη εἰς διπλοῦν τὸ μοναδικὸν τοῦτο περιοδικὸν διὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον καὶ Ἰουλίον, ὡς πάντοτε πλούσιον εἰς ὕλην καὶ ἄσματα.

Ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν. — Ἐπὶ τῇ νίκῃ, τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ὁ Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος Μακρικούσι «Μίλων» εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐν Ταταούλοις τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ποδοσφαιρικὸς ἀγῶνας, ἐκφράζομεν τὰ θερμότερα συγχαρητήρια, εὐχόμενοι ὅπως πάντοτε ὁ τόσο προσδευστικός οὗτος Σύλλογος ἀριθμῇ ἐπιτυχίας λαμπράς καὶ προσδεύῃ εἰς τὸ εὐγενὲς στάδιον τῆς ἀμίλλης. — Κ. Σ. Φ.

Κήποι. — Εἰς τοὺς δύο δημαρχιακοὺς κήπους τῆς πόλεως μᾶς ὁ κόσμος πλημμυρίζει κυριολεκτικῶς. Τὸν γοητεύουν αἱ διπλαῖ ὀρχήστραι, ἡ θαυμασία θεά, ὁ δωρεὰν κινηματογράφος, ὁ ἀνετος περιπάτος, ἡ πρόθυμος περιποίησης καὶ τὸ ἐκλεκτὸν κυλικεῖον. Τὸ ρεστοράν τοῦ κήπου Τεπέμπασα ἔχει πρώτης τάξεως μαγειρικὴν καὶ τιμὰς μετρίας.

Κινηματογράφοι. — Σαντράλ (Σιτῆ-Συρί). Ὁ ἀμίμητος «Παρδαλιὰ» ἀφῆκεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐβδομάδος ταύτης εἶναι ἀκόμη πλουσιώτερον καὶ θεαματικώτερον. Παρακολουθήσατέ το ὅλοι.

Κοσμογράφος (πρώην Ἴπποδρόμιον). Ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι προβάλλει ἐκλεκτὰς καὶ σπανίας ἐπιτυχίας ταινίας. Τὸν ἀπολαμβάνετε μόνον μὲ τὰς παράδες.

Τὸ Σινεμά-Ὀττομὰν διακρίνεται διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ταινιῶν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ πλεῖστα ἐπίκαιροι καὶ τερπνοὶ. Ἡ αἴθουσα τοῦ Σκαίτιν εἶναι ἀληθὴς ὑπόστεγον κήπος, πολὺ δροσερὰ καὶ πολὺ ἀνετος. Ὁρισμέναι τὸ Σινεμά-Ὀττομὰν εἶναι κέντρον ἀναψυχῆς.

Εἰς τὸν κινηματογράφον Ἀμερικαῖν ὡραία καὶ ἐπίκαιρα ταινία. Πρόγραμμα ποικίλον, μουσικὴ καλῶς συγκεροτημένη. Συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

Απόλαυσις.

**Αί γλυκύτητες
του οικογενειακού βίου.**

— 'Ο σύζυγός μου, αγαπητή, από τινος έχασε
την άκμήν του, δέν εμπορεί και νά μιλήση διόλου...
— Προσόντα διά νά είναι εύχάριστος εις τάς
συγκεντρώσεις μας.

**Τραγικά
άποκαλυπτήρια.**

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΣ; ☉

Τήν παράξενη αυτήν έρώτησιν μου προβάλλει κάποια δεσποινίς, «τακτική άναγνώστρια» του «Απ' Όλα», μ' ένα μωρωδάτο γραμματάκι, ποδ βρήκα χθές 'πάνω 'ς τὸ γραφειό μου. Τήν άπάντησιν τήν στέλλω διά του «Απ' Όλα».

Αγαπητή δεσποινίς,

Απορώ τῇ άληθείᾳ διατί δέν άπευθύνεσθε 'ς τόν κ. Μαρκουίτζον, τόν μόνον κατάλληλον, όπως σᾶς διαφωτίσῃ περὶ του ζητήματος τούτου.

Ο κ. διευθυντής του «Απ' Όλα», ὅσον άπησχολημένος και άν είναι με τήν Μαριάμ-Ντουκτου, πάντως θά εύρισκε τόν καιρόν νά γράψῃ δυό λόγια και γιά χατήρι σας ἢ θά παρεκάλει, ἐπί τέλους, τόν κ. Μελισσόπουλον νά μεταφράσῃ κανένα σχετικόν κεφάλαιον ἀπό τήν «Ωραίαν Νατάλιαν», ἔστω και μέ κίνδυνον νά πάρετε τὰ «μαύρα βουνα»!

Εν πάσῃ περιπτώσει αὐτή ἢ προτίμησίς σας, αγαπητή δεσποινίς, με συγκινεῖ τόσο πολύ, ὥστε ἐστὶ μου ἔρχεται νά δαγκάσω τὸ γραμματάκι σας, ἀφοῦ δέν ἔμπορῶ νά δαγκάσω... σᾶς!

Δέν πιστεύω νά κοκκινίσετε, δεσποινίς, γι' αὐτό, διότι τὸ νά ζητήτε γνώμην ἀπό 'μένα, σημαίνει, ὅτι δέν εἴσθε πολύ σαρμότυφος.

Ελπίζω προσέτι νά γνωρίζετε, ὅτι τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικόν μου είναι ἡ εὐλιχρίνεια, ὅτι ἡ εὐλιχρίνεια συνοδεύεται πάντοτε με κάποιαν δόσιν εὐλευθεριότητος και δι, τέλος, ἡ εὐλευθεριότης συμβαδίζει συχνά με τήν ὑποφερτὴν φιναιδειαν.

Επιτρέψατέ μοι ὁμως νά σᾶς παρατηρήσω, ὅτι δέν καταλαμβάνω πρὸς τί ἡ ἀξίωσίς σας νά γράψω τήν γνώμην μου εις στίχους.

Μήπως ἔχετε κανένα λεύκωμα και ζητεῖτε νά τὸ ἐγκαινιάσετε;

Αν είναι ἔτσι, μή τὸ κάμνετε, δεσποινίς, διότι θά πέσῃ καμμιά 'μέρα 'ς τὰ χέρια του παπάκη σας ἢ τῆς μαμάκας σας και τότε κ' ἐγὼ δέν ξεύρω τί ἔμπορεῖ νά συμβῇ!

Σκεφθῆτέ το καλά, αγαπητή δεσποινίς, και άν μετανοήσετε, με εἰδοποιεῖτε και σᾶς γράφω τότε τὸ τροπάριον τῆς Κασσιανῆς, ὁπότε εις τούς ἔρωτῶντας θά ἔχετε τὸ αντίρροπον.

Αὐτὰ εἶχα νά σᾶς 'πῶ, δεσποινίς, πρὶν ἢ παρατάξω τούς στίχους μου, θά ἤμην δὲ πολύ εὐτυχῆς άν με ἐβαθμολογεῖτε με τόν βαθμόν «μετρίως άναιδῆς»!

Βουρδουλεύς.

Τί είναι ἔρωσ; — Νά σοῦ 'πῶ:— Μιά λέξις ζαχαρένια ποτε τὸν ἔχεις με κανγᾶ και ποτε δίχως ἔννοια ἄρχίζει με γενεψίματα, φιλάκια και τὰ ῥέστα, και τελειώνει, πειδ συχνά, σὲ ξυλοβρόντι φέστα.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

ἐν Γαλατᾷ, ἐναντι ἀκριβῶς του σταθμοῦ του Τουνελ

Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

Ἐφθασαν:

Lotion de Beauté N. 12.

Καθιστᾷ τὸ δέρμα λευκόν και λείον, δυναμόνει τούς ἰστούς του προσώπου, καθαρίζει τούς πόρους του. Ἀπαρόμιλλον διά τήν καθημερινὴν χρῆσιν. Τὸ φιαλίδιον 25 και 45 γρόσια.

Crème au Suc de Laitue.

Κρατεῖ θαυμάσια τήν πούδραν, καθιστᾷ τὸ δέρμα λευκόν και λείον. Ὁ σωλὴν τιμᾶται 15 και 25 γρ.

CRÈME APHRODITE No 35 B.

Λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον και τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰς κηλίδας και τῆς κοκκινιάδας. Τὸ κυτίον 22 γρ. και 12 γρ. τὸ 1/2 κυτ.

Fleurs de Neige N. 88.

Λευκαίνει τὸ δέρμα. Εἰδικόν διά τὰ ντεκολτέ, τούς ὤμους και τούς βραχίονας. Ἡ φιάλη 30, 40 και 60 γρόσια.

Beaume Dermas N. 38.

Ἐξαιλεῖται ταχύτατα τὰς κηλίδας, κοκκινιάδας και κάθε ἐρεθισμόν του δέρματος. Τὸ κυτίον 60 γρόσια.

Crèmes N. 5, 7, 10, 14 και 18.

Μοναδικαί εις τὸ νά κρατῶσι τήν πούδραν και νά διατηρῶσι τήν καθαρότητα και δροσερότητα του δέρματος. Συνιστῶνται διά τὰς λεπτὰς ἐπιδερμίδας. Τὸ δοχεῖον 10, 12, 20 και 25 γρόσια.

Πωλοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ εἶδη τῶν προϊόντων τῆς Ὑγιεινῆς και τῆς Καλλονῆς. Ἡλεκτρικὴ χειρομάλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77.

Ἐρως θά 'πῆ συνένωσις δυό ὄντων 'ς ἓνα μόνον, ἀλλὰ γιά 'λίγον χρόνον' τὸ γὰρ μακρόν του ἔρωτος γεννᾷ παραφροσύνην, συχνά βαριεῖται αὐτὴ αὐτὸν κ' ἐκείνος πάλ' ἐκείνην!

Ἐρως θά 'πῆ περίπατος ἀνάμμεσα 'ς τὰ νέφη, ἔρως θά 'πῆ αἰώνιο ξενύχτι, γλέντι, κέφι. Ἐρως θά 'πῆ νανούρισμα σὲ μυθικὰ παλάτια, ἔρως θά 'πῆ διπλὲς καρδιές, στόματα, χεῖλια, μάτια!

Ἐρως, ἡ διαιώνισις του ἀνθρωπίνου γένους, ἔρως, νά βλέπῃς ταιριαστοὺς ἀνθρώπους ὅλων ξένους. Ἐρως, τὸ ἐργαστάσιον, ποῦ τῶχον δυό συνέταιροι και βγαίνουνε με τὸν καιρὸ και ἔτεροι και ἔτεροι!

Ἄν και τὸν ἔχον με φτερά, αὐτὸς ἀργοδιαβαίνει και σὲ παλάτια εἰσχωρεῖ και σὲ καλύβες μπαίνει. Ἀφηνιάζει 'ς τούς χορούς, 'ς τὰ μπάνια παραφέρεται... ἂν 'πῆς δὰ και 'ς τὰ Σινεμά;... Καὶ ξέρουμε και ξέρετε!

Ἐκεῖ ποῦ στέκει 'ς τὰ 'ψηλά, 'ς τὸ βόρβορο κυλιέται, ψέμματα, ποῦν' ἀτίμητος! πολὺ συχνά πουλιέται! κ' αὐτὸς ἐξεφυλλίστηκε, σὸν χίλια ἄλλα τόσα!... τὸν βρίσκεις ὅπου τὸν ζητᾷς ἀρκεῖ νά ἔχῃς γρόσσα.

Υπάρχει ἔρως ἄφωνος μέσ' σὲ καρδιὰς παρθένες, πῶχει νά κάρῃ με χαρτιά, μελάνες και με πέννες, και κάποιος ἔρως ἄγριος με κάλπικα αἰσθήματα και σκέροτα λιονταρίστικα, ποῦναί νά λὲς «βλαστήματα»!

Υπάρχει ἔρως γέρικος μέσα σὲ στήθεια γέρικα κ' ἔρως, ποῦ βρίσκεις σὲ παιδιὰ ὁποῦ φοροῦν μαργέρικα. Ἐρως σφριγῶν, ἔρως θερμὸς, π' ὅλα τὰ βρίσκει δίκη κ' ἔρως ποῦ θέλει ντάντεμα, γυαλιὰ και δεκανίκια!

Ποὺς μένει ἀσυγκίνητος 'ς τῆς φύσεως τὸν νόμο; Ἐρωτα ψάλλουν τὰ πουλιὰ και τὰ σκυλιὰ 'ς τὸ δρόμο, και κάθε πρᾶγμα ζωντανό, τὰ ἴδια και τὰ ἴδια! κ' ἡ γάτες κάμουν ἔρωτα 'πάνω 'ς τὰ κεραιμύδια!

Και τελειώνω, δεσποινίς,

Ἐρως θά 'πῆ νά χαίρεσαι, ἀλλὰ και νά πονῆς, ἔρως θά 'πῆ νά ζῆς διπλᾶ, διπλᾶ και νά πεθαίνῃς, γι' αὐτὸ σὲ τέτοιονε μπελᾶ, μικροῦλά μου, μὴ μπαίνῃς!

'Ο ἴδιος.

